

Knihy Zihozemě 4

Jan Rampas

JAN RAMPAS

KNIHY JIHOZEMĚ 4

Copyright

Autor: Jan Rampas

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7512-767-9 (ePub)

978-80-7512-768-6 (mobipocket)

978-80-7512-769-3 (pdf)

OBEČNÁ FAKTA O JIHOZEMI

Jihozem byla součástí mnohem většího a obydlenějšího kontinentu. Ten od ní byl ovšem oddělen velkou pouští, čímž od sebe tyto dva světy byly silně izolovány a setkávaly se jen při výjimečných vojenských výpravách.

Letopočet se v Jihozemi počítá od východu největší hvězdy po Slunci, který nastal prý asi před 400 lety, kdy také vládl první král celé říši. Jeden rok se pak dělí do šesti měsíců o 30 dnech - 1 je jarní, 2 jsou letní, 1 je podzimní a 2 jsou zimní.

Hlavním náboženstvím celého kontinentu je víra v jednoho Stvořitele a jeho následovníky. Trpaslíci ovšem na Stvořitele nevěří a uctívají praotce trpaslíky a elfové zase uctívají přírodní síly a živly.

ŠLECHTICKÉ RODY VEJENEJE (nejvýznamnější)

+jejich hlavní představitelé a jejich role v příběhu

Ras Pharas

Caelis z Ras Pharas - hlava rodu, nyní nezvěstný po zmizení na moři, zasnouben s Morrigen Haenorskou

Berethor z Ras Pharas - poslední korunovaný král, vězněn v kobkách Ras Pharas lordem Allistarem

Mercion z Ras Pharas - rebel loven silami Velké rady, na útěku

Faora z Ras Pharas - nejstarší dcera, skryta u strýce lorda Ulldarta ve Svobodných zemích

Aona z Ras Pharas - skryta se sestrou Faorou ve Svobodných zemích

Errol

Ulldart z Errolu - hlava rodu, v exilu Svobodných zemí, opatrovník Faory a Aony z Ras Pharas, svých neteří

Vienna z Urilie - manželka Ulldarta z Errolu

Leos z Errolu - syn Ulldarta z Errolu a Vienny z Urilie, dědic, zasnouben s Priscillou z Napleosu

Dol Anastas

Allistar z Dol Anastasu - lord protektor Vejeneje, předseda Velké rady

Rolland z Dol Anastasu - hlava rodu, syn Allistara z Dol Anastasu

Hyrian z Dol Anastasu - syn lorda Allistara, zapřísáhlý sok Merciona z Ras Pharas

Vejenyj z Dol Anastasu - syn lorda Allistara, host v Urilii

Redwine z Dol Anastasu - dcera lorda Rollanda a Eldine z Caelie

Eldine z Caelie - manželka Rollanda z Dol Anastasu

Jelkala

Grimweld z Jelkaly - hlava rodu, spojenec lorda Allistara

Napleos

Beoren z Napleos - hlava rodu, spojenec lorda Allistara

Priscilla z Napleos - jediné dítě Beorena a Rwassy, dědička, zasnoubena s Leosem z Errolu

Reveran

Sallor z Reveranu - hlava rodu, spojenec Dol Anastasu

Maek z Reveranu - prvorozený syn lorda Sallora a Ellyse z Mydlice, dědic, ve službě u lorda Beorena z Napleos

Urilia

Hanuss z Urilie - hlava rodu, správce ostrova Palcát, hostitel Vejeneje z Dol Anastasu, kdysi pirát a nájezdník

Caelia

Vakchus z Caelie - hlava rodu, věrný muž krále Anduira, prohlášen za rebela lordem Allistarem

slovníček postav, jejich činů a charakterů:

království Vejenej

-princ Mercion z Ras Pharas-

- třetí syn krále Anduira I. z Ras Pharas, bratr prince Caelise, Berethora a princezen Aony a Faory
- po státním převratu ve Vejeneji vedeném lordem Allistarem z Dol Anastasu se z něj stal uprchlík, který prošel celou Vejenejí
- následně se pod vedením proroka Iraka vydává na cestu za nalezením „Zdroje“ do Cirrady
- jeho mise je ovšem neúspěšná, když se skupina rozpadá a Mercion zůstává sám s těhotnou princeznou Shuriou
- společně nacházejí tajné sídlo proroků, kde Shuria zůstává, zatímco se Mercion vrací do Vejeneje

-lord Allistar z Dol Anastasu

- lord protektor říše a velitel Velké rady
- milenec Triary, komorné krále Anduira I.
- otec synů Rollanda, Hyriana a Vejeneje
- stál v čele povstání proti koruně, jež jako jeden z mála dotáhl do úspěšného konce nejen díky zradám, intrikům a politickým kontaktům, ale především díky finanční pomoci bohaté generála Paelona, šlechtice z Cirrady
- jeho plány, které měly vyvrcholit získáním královské koruny, se ovšem zhroutily, což vyústilo v příchod generála Paelona do Ras Pharas, sesazení lorda Allistara a nakonec i v jeho uvěznění

-Groleon-

- plešatý sluha lorda Allistara pocházející z neznámých zemí
- člen blažených, neznámé úmysly ani minulost
- podílel se na rebelii lorda Allistara z Dol Anastasu a vraždě krále i zajetí prince Berethora
- za své zásluhy byl povýšen se žoldáka a nájemného vraha na velitele stráží v Ras Pharas

-Rufillus Mettelus Pucus-

- šlechtický bastard, pán posádky ve Hvozdu

- spojenec lorda Allistara a jeho věci
- cílevědomí
- touží se zmocnit Merciona a politicky využít, ať živého nebo mrtvého

- lord Ulldart z Errolu

- lord z Errolu, příbuzný krále, v exilu ve Svobodných zemích

království Haenor

- princezna Morrigen-

- dcera krále Mithrandira
- znásilněna nejprve psancem, poté královským mužem Gorazdem
- zasnoubena za Caelise z Ras Pharas
- po pádu Haenoru uniká i s dalšími mladými šlechtici na volné moře, od té doby neznámá

- hrabě Cyrilias řečený Mezek

- dříve královský rytíř, pak přítel Euriase a jeden z vůdců v občanské válce
- v bitvě před Haenorem je skřety vážně zraněn
- jako krypl měl vyjednávat s králem o míru, jenže zradou Gorazda má přijít on i jeho lidé o život
- uniká do Malohor, kde potkává „Proroka“ a také spálené
- stává se členem spálených, je vyléčen a pověřen úkolem zabít Gorazda
- jenže Cyrilias ho nedokáže zabít a za své selhání má být potrestán
- získává však druhou šanci díky proroku Irakovi, kterého společně s Mercionem, Shuriou, zraněným Gorazdem a elfkou Mienou
- po selhání posláním odchází hledat svůj osud do pouště

- Gorazd

- přítel prince Euriase, dříve zloděj a vrah jednající jen ve svém zájmu
- zabit Vocalisem namísto Cyriliase a následně vzkříšen
- cestoval těžce zraněn po boku prince Merciona a ostatních společníků, následně po boku Mieny ponechán smrti trpaslíky u Dol-Menelas

ostatní území

-Arawn, král skřetů-

- na počátku otrok, po úniku se díky znalosti haenorské technologie stal vůdcem skřetů

- po jejich sjednocení a získání zlobrů vytáhl na Haenor, nejdříve pod praporem krále v občanské válce, pak již za skřetí národ ve válce o holou existenci království

- má starodávný meč Drakobij, jehož sílu plně neovládl a při jedné ze slabostí jím zabil svou lásku Aššantí

- v čele tažení proti Haenoru, který si podmanil, a Vejeneji, která je kvůli němu na kolenou

-generál Paelon Tarastar z Cirrdu-

- méně urozený člen královské/císařského rodu v Cirrdě

- díky bohatství získaném na moři se stal jeho regulérním králem, když si podmanil piráty a zavázal Svobodné země

- pomohl na trůn Vejeneje lordu Allistaru z Ras Pharas, za což očekával jako člen blažených vejenejské loďstvo na plavbu za nalezením artefaktu „zdroje“

- po svržení lorda Allistara při jeho pokusu o získání královské koruny se generál vydává porazit Trojdohodu složenou z draků, skřetů a vodních lidí

-drak Rhaer-

- drak, otec prince Theobalda

- vede své spálené proti lidem v čase jejich krize, přemýšlí o spojení se skřety či krutým vodním lidem

- zachránil život Cyriliasevi, kterého přeměnil ve spáleného služebníka draků

- Dardur a Bastia

- sourozenci původem z ostrova Nomar

- po vyvraždění jejich vesnice otroky vodních lidí (lebečáků)

- podařilo se jim však uniknout a zahubit přitom i vejce očekávaného krále draků

- nyní na útěku na Ostrovech lebek

KNIHA ČTVRTÁ- I.-LVI.

KNIHA 4 - ČÁST PRVNÍ

PŘEDVOJ

Události odehrávající se v mezidobí před korunovaci lorda Allistara a vypuknutím občanské války

I. Neznámo kdy, neznámo kde

Jeho jméno bylo Gorazd. Ale znali ho i pod jmény Gorazd Přeběhlík, Gorazd Zrádce či dokonce Gorazd Vrah. To ale bylo kdysi. Nyní byl jen Gorazdem. Mužem, který byl sám v pustině a umíral. Všichni, se kterými se vydal na cestu do Cirrady, ho opustili. Někteří odešli dříve, jiní později, ale nikdo se již nevrátil. Gorazd zůstal sám, ležel u dohasínajícího ohniště a cítil, že umírá. Jeho slabost, kterou prve cítil v konečcích prstů na nohou, se šířila do všech částí těla. Kudy prošla, tam zůstával jen chlad.

Daleko za písečnými dunami a nekonečnými vrcholy hor pomalu vycházela Světlonoška, naděje dalšího dne pro umírajícího muže. Proč jen nezůstal v Haenoru? Proč se vydal na cestu s Cyriliísem? Proč se jen nechal přesvědčit... Gorazd nemohl přijít na odpověď. Navíc byl již příliš slabý, aby přemýšlel. Utlumil ve své hlavě vše, co mu připomínalo věci, které byly. Začal se na svět dívat jako na shluk obrazů, které se před jeho očima zjevovaly a zase pozvolna bledly. Pozoroval je a zapomínal na bolest. Pomalu ale jistě se viděl, jak vstává a odchází. Bledne jako ony obrazy kolem. Odchází na lepší místo, do lepšího času. Chlad jeho nohou ho ale přesvědčil o tom, že se zatím nikam nechystá. Ještě musí ležet. Alespoň pár hodin. Pak zemře a odejde.

Už se začínal loučit a přehrávat si příběh svého života. Příliš krátký, ale i tak bohatý. Zkusil odhadnout, kolik času uplynulo od odchodu posledního z jeho nevěrných společníků. A co s nimi bude dál. Elfka byla mrtvá, ostatní odešli hledat svůj osud. Do Cirrady? Zpátky do Haenoru nebo do Vejenej? Nebo skončí jako on, Gorazd, v těchto nehostinných písečných pustinách?

Gorazd si právě přehrával své hvězdné dny. Vrchol slávy na dvoře krále Mithrandira v Haenoru. Ale nestačil si ani v hlavě znovu vybavit obraz trůnního sálu a erbů všude na stěnách, když ho přemohla slabost a na okamžik usnul. Do deliria následně upadl ještě několikrát. Pokaždé bylo delší a příjemnější než to předchozí. Začínalo být jasné, že další může být zároveň i poslední.

Než ale mohl Gorazd znovu usnout, objevil se za již dávno vyhaslým ohništěm malý plamínek světla. Míhal se ve vzduchu a postupně vystřídal celou škálu barev od červené až po tmavě fialovou. Pak se začal zvětšovat. Gorazdovi to připadalo jako několik hodin, ale bylo to vlastně jen několik minut, dokud nenabral plamínek tvaru velkého oválu a nezačal vydávat obrovskou energii. Ta sálala všude okolo, jako kdyby procházela nějakou trhlinou a snažila se zde v pustině zanechat co nejvíce zachytit pro případ, kdyby se trhlina opět uzavřela. Když prostor okolo oválu, který neustále měnil barvu, konečně doslova pulzoval energií, ovál se rozevřel a vyšlehlo z něj jasné světlo. Gorazd na chvíli oslepl, aby následně spatřil, kterak z pulzujícího oválu vystoupila dvojice mužů. Oba byli oděni v dlouhých bílých ruchách, na hlavách měli kapuce a byli bosí. Jeden držel v ruce podivný světélkující kamínek. Když sestoupil do písku, několikrát si s ním ještě pohrál v ruku, dokud ho nedal pomalu do kapsy. Tím okamžikem světlo zhaslo, ovál se rozplynul a zůstala jen ona prapodivná energie, která pulzovala všude okolo.

Muži přešli ke Gorazdovi, který neměl sílu promluvit, a prohlédli ho. Mluvili sice jazykem dalekého severu, kterému Gorazd obtížně rozuměl, ale přesto byl schopen rozpoznat, o čem mluví. Jeden z příchozích si prohlížel jeho rány a dotýkal se jeho studených nohou, druhý vzrušeně gestikuloval a přecházel nad Gorazdem sem a tam. Najednou sáhl do kapsy, kam prve schoval kamínek, a vytáhl několik zelených bylinek. S těmi zamával ve vzduchu, načež si něco s druhým mužem řekli, opustili Gorazda a zamířili k ohništi. Tam několika zkušenými pohyby rukou rozdělali oheň a než se Gorazd nadál, už v kotlíku (kde ho jen vzali?) vařili odvaru z oněch bylinek. Když byl hotov, posadili muži Gorazda k ohni a dávali mu po malých doušcích napít lektvaru z kotlíku. Ten chutnal jako něčí moč smíchaná s trávou. Ale Gorazd jej pil plnými doušky. S takovou vervou, až se zalykal. Byla to totiž jeho jediná naděje. Jediná cesta, jak mohl uniknout smrti. Buď mohl vypít odvar z moči a trávy, nebo zemřít osaměle v poušti kdesi u pobřeží Cirrady. Tím by ale nic nedokázal a celý jeho život by vlastně nedával smysl. Byl přece předurčen k velkým věcem. Říkal to i ten prorok. A možná i proto jsou tady tito muži - kteří, když se Gorazd pozorně podíval, vlastně toho proroka silně připomínali. Možná, že je Gorazd dokonce tak podstatný, že pro něj nyní přišli, aby ho zachránili. Náhoda to jistě nebyla. Ale

samozřejmě k tomu nedojde ze dne na den. Teď musí pít onen dryák a doufat, že se uzdraví.

Léčení trvalo jistě několik dní. Gorazd během nich ležel u ohniště, dva muži ho krmili prapodivnou hustou kaší, dávali mu pít onen dryák a z dlouhé chvíle mu stále něco vykládali. Gorazd se po čase naučil základní opakující se fráze jejich jazyka a tak zkoušel odvodit, co že mu vlastně říkají. Pravděpodobně to bylo něco o nich, odkud pocházejí a proč přišli. Pak také pořád zmiňovali „zdroj“. Prý jim dává sílu a uctívají ho jako relikvii. Díky němu, tvrdil jeden z mužů, rychle stárnou, ale neumírají. Zároveň starší členové jejich řádů získávají věštecké schopnosti. A všichni členi pak mohou pomocí „zdroje“ cestovat, kam se jim zamane. Za cenu jen trochy energie, kterou dodává kámen, který mají s sebou. Kámen pak Gorazdovi také ukázali. Byl maličký, prapodivného tvaru a lehce světélkoval. Prý se musí čas od času dočerpávat energií, jinak hrozí, že se ti, kdo pomocí něj cestují, zaseknou v prostoru a nikdy se nevrátí ani tam, odkud přišli, ani nedorazí tam, kam míří.

Toto všechno Gorazd od mužů-proroků pochytil. Díky jejich péči mezitím sílil a začínal věřit, že má stále naději přežít. Po pár dnech již sám chodil, a ač stále nemluvil, pokoušel se posunky domluvit se zachránci. Ti mu ale nevěnovali příliš mnoho pozornosti, protože mezi sebou diskutovali o nějaké dvojici poutníků. Gorazd získal po pár dnech, kdy muže pozoroval, pocit, že by se mohlo jednat o prince Merciona a princeznu Shuriu. Proč o nich ale muži mluvili, nezjistil.

Za dalších několik dní byl již Gorazd skoro opět při síle a muži mu přestali dělat onen zázračný nápoj z bylinek. Navíc ho prý budou brzy moci „nechat jít“. To Gorazda vyděsilo. Myslel, že ho muži vezmou tam, odkud přišli. Nechtěl zůstat v poušti a znovu čekat na smrt. Když posunky naznačil, že chce odejít s nimi, muži zavrtěli hlavou. „Tam, kam jdeme, je to jen pro členy řádu,“ řekl jeden z nich odmítavě. Ani další prosby nepomohly, muži řekli Gorazdovi, že s ním zůstanou ještě poslední noc a vydají se zpět domů. Gorazd už měl ale v tom okamžiku plán. Nechtěl zůstat v poušti v Cirrdě. Chtěl tam, odkud přišli oni poutníci a získat to, díky čemu ho byli schopni vyléčit. A ten svítící kamínek, který jim umožnil najít ho. Bylo ale jasné, že mu tato jeho přání poutníci nesplní. Proto bylo na Gorazdovi, aby použil své triky a dopomohl si ke splnění svých tužeb sám. A tak, věren své pověsti a charakteru, oné poslední noci v pustině počkal, dokud proroci neusnuli. Tu se příkradl k

ohništi, našel jeden ostrý kámen a oba dva je podřezal. Prvního zlikvidoval tak rychle, že se ani nestihl pohnout. Druhý, ten s kamenem, se však bránil. Gorazd mu tak položil ruce na krk a začal ho škrtit. Když muž povolil, pro jistotu ho ještě Gorazd vzal ostrým kamenem pod krkem, načež se zmocnil obsahu jeho kapes. Stál pak nad mrtvolami obou mužů, kteří mu zachránili život, prohlížel si jejich bílé hábity zamazané krví, a v ruku si pohrával se světélkujícím kamínkem.

„Chci pryč odsud. Tam, odkud přišli oni. Chci do bezpečí,“ pomyslel si Gorazd a bezmyšlenkovitě stiskl kámen. V okamžiku se okolo něj otevřel proud světla. Do něj Gorazd vstoupil a na okamžik zmizel v barevné spirále. Ta se velmi pomalu začala rozměňovat a měnit, až se před Gorazdem objevila zelená zahrada porostlá stromy a ze všech stran obklopena vysokou zdí. Naproti Gorazdovi stála dvojice mužů v bílých hábitech a oranžovými svítícíma očima.

„Vítej, Gorazde.“

Gorazd pokynul na pozdrav.

„Kde jsou naši bratři? Přijdou za tebou?“

„Jsou mrtví. Zabili...zabili je banditi. Přežil jsem jenom já,“ zalhal okamžitě Gorazd.

„Ach tak ... To je nemilé,“ zamračil se jeden z proroků. „Musím informovat ostatní. Počkej zde.“

„Můžu zůstat?“ vyhrkl bezmyšlenkovitě Gorazd. „Udělám ... udělám cokoliv. Prosím. Nemám se kam vrátit.“

„Uvidíme. Musím si nejdříve promluvit s bratry,“ řekl odcházející prorok s oranžovými očima. Nezněl však odmítavě.

Gorazdovi poskočilo u srdce. Byl naživu, zachráněn a v bezpečí. Jen nabere trochu sil a vědomostí a vydá se po stopách Cyriliase alias Mezka. Nechal ho v poušti zemřít jako psa. Něco takového nemůže on, Gorazd, nechat jen tak být. Musí se pomstít. Za každou cenu. Po tom všem na to má nejen nárok, ale i právo.

II. Nomar

Místnost bývalého trůnního sálu byla nyní jen velkou poboženou ruinou, proto museli spiklenci jednat v jediné zachovalé části hradu, jež před vyplněním vodními lidmi a před přestěhováním císaře (což byl titul, kterým se nyní králové Cirrady nechávali oslovovat) tvořila pokoj panstva, pod nímž dlelo služebnictvo. Z mnoha komnat, balkónků a věžiček ale nyní zbylo jen kamenné schodiště vedoucí do prvního patra, kde vznikla mezi sutinami podlouhlá zastřešená místnost. Okenní tabule sice byly vysypány a krb se zřítíl, ale s dostatečným množstvím loučí a s teplým létem venku bylo v místnosti docela příjemně a svěže.

Spiklenci byli rozesazeni okolo velkého kulatého stolu, u něž bylo připraveno okolo dvaceti míst. Uprostřed stolu stála malá uzamčená truhlice. Na jediném místě u stolu pak byl položen dlouhý purpurový ubrus s vyobrazeným erbem hostitele. U tohoto místa byla také přistavěna židle vykládaná ebenovinou. Ostatní židle byly tvořeny jen dřevěnou konstrukcí a vlněnými opěrkami.

Na příchod spiklenců a na jejich následné obsluhování čekalo několik v bílém oblečených kuchařů a dva lokajové v dlouhých plandavých kalhotách a pytlovitě zástěře. Jejich ochranu pak měl zajišťovat půltucet vojáků v plátěné zbroji. Každý měl za pasem meč a na zádech kuši. Na hlavě pak měli těžké ocelové přilbice. Vůdce spiklenců před svým nedobrovolným exilem stihl ukrýt i několik truhel střelného prachu, jedné z nejcennějších surovin Vejeneje. Nyní je ale jako cenné vyjednávací prostředky raději skryl v nepoškozených sklepeních pod hradem. I tam je ale hlídala dobrá dvacítká jeho osobních mužů.

Místnost profukoval vlahý večerní vánek, Světloňška pomalu pohasínala a vše bylo připraveno na setkání. Na setkání mužů s nemalými úmysly a cíly, ovšem také s muži s nevýhodnými pozicemi. Spiklenci již přes pět dlouhých let plánovali pomstu. Plánovali svůj mocenský návrat. Svou restauraci. A nyní nastala ideální doba. Od doby velkých bouří na západě Vejeneje vlastně ta vůbec nejpráhodnější.

Lord Allistar se hodlal prohlásit králem a zlikvidovat veškerou opozici. Generál Paelon, jeho dlužník a de facto vlastník, jistě zuří a chystá se mu to překazit. A kdo mohl těžit z následné krize více než právě spiklenci?

Než ale mohli cokoliv podniknout, museli dojednat podrobnosti a rozdělit si úkoly. A to nejlépe stranou od středobodu dění. Proto se schůzka konala v troskách Nomaru. A proto v pozdních večerních hodinách při nejmenším možném množství vojáků. Mělo se zde rozhodovat o věcech největší důležitosti. Ale při co nejmenším množství uší i očí.

Jako první dorazil sám vůdce spiklenců lord Ulldart z Errolu. Jeho široká býčí tvář s masivními prošedivělými kotletami po stranách působila společně s jeho mohutným propracovaným tělem a obrovskýmá rukama jako kdyby patřila zápasníku, nikoliv váženému šlechtici. Lord Ulldart vzbuzoval respekt u přátel a strach u nepřátel. Uměl si jít za svým i přes mrtvoly, stejně jako dokázal ustoupit a pomoc příteli v nouzi. Jeho temně hnědé oči pak dokázaly vidět hluboko do nitra každého člověka, dobrého či zlého.

Lord Ulldart byl přítelem Ras Pharas, synovcem krále Anduira a bratrancem jeho synů. Navíc byl také kmotrem princezny Faory. Vždy byl věrným mužem krále a pro jeho rodinu by i zemřel. Proto byl také prvním na seznamu odpůrců režimu lorda Allistara. A proto musel opustit nejen svůj domov-Errol-ale také celé království Vejenej a uchýlit se do exilu Svobodných zemí. Tam čekal na chvíli pomsty. Skrýval sebe i princezny, na něž musel nyní dohlížet. Dokud nepřišel den, kdy byla oznámena korunovace lorda Allistara. Lord Ulldart ji bral jako symbol, jako symbol změny, jako symbol toho, že je na čase se do věcí vložit. Proto povolal vazaly a spojence.

Jako první příchozí se usadil ke stolu, opřel o jeho desku své mohutné ruce a vyčkával na ostatní spiklence.

Jako další přišel lord Skratos. Lord Skratos byl velvyslancem Vejeneje ve Svobodných zemích. A to již přes 30 let. Přežil minulý režim a jistě přežije ten další. Nikdy se do ničeho nepletl a možná by s touto taktikou vydržel až do svého konce. Kdyby ovšem lord Beoren ve jménu lorda

protektora nezkonfiskoval část jeho majetku. Tehdy se klidný lord Skratos rozzuřil a přidal se ke spiklencům, přičemž lord Beoren se pro něj stal hlavním nepřítelem.

Lord Skratos měl starou vrásčitou kostnatou tvář, na hlavě pár bílých vlasů a pod očima bezpočet vrásek. I přesto ale vypadal čile a energicky. Rozhodně byl pro své kontakty ve Svobodných zemích mocným spojencem. Lord Skratos pozdravil lorda Ulldarta a usadil se u stolu naproti němu.

Pak přišel sám velký Lyszek, pán města Scacre a dlouholetý přítel lorda Ulldarta. Lyszek měl bystrý krysí obličej a mohlo mu být mezi čtyřiceti a padesáti. Lord Ulldart ho znal již roky. Znal ho vlastně od doby, kdy Lyszek otročil v docích. Pak ho znal v době, kdy se dostal do kontaktu s vůdci města Scacre. A nezapomněl na něj ani, když ty vůdce zničil a spolu s dalšími mocichtivci se dosadil na jejich místo. A Lyszek tu důvěru nezapomínal. Lord Ulldart v něm našel nejen hostitele ale i spojence ve své věci.

Lyszek se nabídl dodat lodě a muže potřebné k získání Ras Pharas. Nebylo jich mnoho ale lepší něco než vůbec nic.

V závěsu za Lyszkem pak přicházeli další muži. Několik mužů byli bývalí členové Velké rady, nyní exulanti a staří přívrženci krále. Další muži pak byli bohatí muži Svobodných měst. Další hosté pak ani nebyli muži-byli to tři trpaslíci ve starých krojích a s helmicemi pod paží a jedna bytost o velikosti lehce přes dva metry mající pouze jedno oko, zato ale zlaté náušnice s pravým diamantem v každém uchu. A úplně jako poslední přišly dvě dívky.

Jedna z nich byla plavovlasá, měla dlouhé řasy a podmanivé oříškové oči. Druhá byla o pár let mladší než první, měla vlasy rudé jako oheň, pleť opálenou jako by od nejžhavějšího světla a její oči byly černé jako noc. První z dívek se jmenovala Faora z Ras Pharas, druhá pak Aona. Obě byly princezny Vejeneje a nyní svěřenkyně lorda Ulldarta. A Faora byla navíc ještě dědička, jelikož všichni její bratři byli „indisponováni“. Caelis nezvěstný, Berethor těsně před popravou a Mercion možná kdesi v poušti Cirrady, možná již také mrtví.

Právě ji chtěl lord Ulldart dosadit na trůn a ze sebe učinit jejího poručníka do doby než se princezna vdá. Právě ona byla tou záminkou, proč se zde spiklenci vlastně sešli. Chtěli vést válku v jejím jménu.

Princezna Faora se usadila na židli, kterou přistavil jeden ze sloužících v místnosti.

Princezna Aona se hostům pouze uklonila a odešla zpět do svých komnat. Nikdy neměla ráda politiku, a pokud se jí nutně netýkala, dávala raději přednost čtení a hraní s koňmi. Proto ji také její sestra posměšně říkala „koňačko“. Aona je měla raději než lecjaké lidské bytosti. Trávila na nich hodiny jízdou, hřebelcováním a dokonce uměla i sundat a nasadit podkovy. Sama říkala, že kdyby se nenarodila jako princezna, chtěla by se narodit jako klisna.

„Vidím, že jsme všichni. Je tedy ten správný čas začít,“ vzal si slovo lord Uldart.

„Situace je následující: lord Allistar, řečený Uchvatitel, má v plánu nechat sebe a svůj rod korunovat korunou starých králů a tím sjednotit říši. Jeho věřitel generál Paelon pak má v plánu získat od něj lodě a vytáhnout na Haenor pro ten svůj starodávný „Zdroj“, přičemž netuší o Allistarově zradě. Vše spěje k vojenskému konfliktu. A ať v něm vyhraje kterákoliv strana, říše z něj vyjde oslabena.

Proto podle mého právě nyní nastal čas zúročit naše plánování a přípravy. Právě nyní musíme vytáhnout do boje a získat království opět pro ty správné ruce.“

„S tím s Vámi, ctěný lorde souhlasím,“ ozval se lord Skratos, „ale co ostatní zúčastnění? Co princ Mercion? Co rukojmí lorda Allistara? Co trpaslíci, elfové? Počítají s nimi Vaše plány?“

Lord Uldart se usmál a olízl si rty.

„Jistěže můj příteli. Merciona usilovně hledá rota mých nejlepších bojovníků a informují mě o každé stopě. Troufám si dokonce tvrdit, že jsme nyní nejbližší za celých pět let. On a jeho „poselstvo“ jsou nyní na samé hranici pouště a vracejí se. Alespoň tak hovoří mé zprávy. Stejně tak ale mohou být samozřejmě mrtví a s tím je třeba počítat.

A trpaslíky, elfy a další nespokojence chci samozřejmě získat pro naši věc. Skřetí hrozba je příliš blízko a příliš aktuální než aby nereagovali na mou výzvu k dosažení „správného“ krále a nastolení míru. Čeká nás větší bitva, než jsou malé potyčky o moc ve Vejeneji. Anebo tuto frázi alespoň použijeme při vyjednávání.“

Chvíli si spiklenci spokojeně mumlali, pak promluvil člen trpasličí delegace. Byl váženým členem královského trpasličího dvora v Goinii, příbuzným samotného krále a vůdcem organizace Trpasličí klan, bojující

za samostatnost trpaslíků v rámci Jihozemě. Lord Ulldart si ho jako spojence velmi považoval.

Trpaslík se jmenoval Dveorg a nosil přídomek Krátkonoš. Měl dlouhé zapletené vousy, lesklé železné brnění a silnou pozlacenou sekyru u nohou. V husté šedivé kštici mu zvolna prosvítalo několik bílých pramínek, takže mezi trpaslíky by věkově patřil mezi kmety a zkušené válečníky. A on tím také vsutku byl.

„Vaše plány jsou rozumné a jasné. Jsem poctěn, že jsem byl zrovna já poctěn tím, že mohu vyjednávat se svými bratry z Hrubého kamene. Také Vám jménem mého bratrance slibuji flotilu trpasličích bojovníků. Věříme, že právě Vy a Vaše věc konečně přinesete mír mezi národy lidí a trpaslíků.“

Lord Ulldart uctivě sklopil zrak a zlehka se uklonil. Dveorg ho napodobil a pak se opět uvelebil na židli. Lord Ulldart opět hovořil.

„Jak nyní můj přítele trefně poznamenal, již jsem začal některé plány realizovat a další přijdou na řadu po našem sezení. Malá trpasličí delegace se vydá potajmu do Hrubého kamene, aby získala místní trpaslíky. Pár mých lidských spojenců pak zamíří do měst odolávajícím snahám obsadit je od lorda Allistara. Dalších pár zamíří zpečetit spojenectví se Svobodnými městy Svobodných zemí a mí osobní poslové pak zamíří do dvou míst, o nichž si zatím nejsem jist-do Urilie a do Hvozdu.

Podle mého názoru nesmíme váhat a musíme bezpodmínečně udeřit. Čas nadešel, mí bratři spiklenci!“

Na toto zvolání všichni spiklenci vstali a s válečným pokřikem se napili z korbělů, jeden tlustší lord si pak odříhl. Po vyprázdnění pohárů opět všichni usedli, většina v trochu lepší náladě než při příchodu.

„A víte, že lord Allistar není jediným mocným nepřítelem?“ zeptal se znovu lord Skratos, přičemž nebylo pochyb o kom právě hovořil.

„Ale jistě. Mettela Puca, toho bastarda s nafouklým jménem, zkusíme získat pro naši věc. Když se to nepovede, zemře.“

Lord Beoren je velký nepřítel, který navíc nyní disponuje loďstvem Vejeneje. Ale přijde chvíle, kdy bude sám a nestřežen a tehdy si ho podají naši vrazi.

Lord Grimweld je sice muž velkých slov ale malých činů. Proto se ho pokusíme nejprve zastrašit a až poté ho zničíme.

Lord Sallor musí být zničen už jen za zrazení prince v době nejvyšší potřeby. Takové věci já neodpouštím.

A lordy Hanusse a Vakchuse se pokusím přemluvit já osobně. Jsou to rozumní muži a jistě poznají, že je lepší jít s námi než proti nám,“ odpověděl lord Ulldart věcně a jasně. Lord Skratos spokojeně přikývl. Dostal svou odpověď.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Lord Ulldart se zvedl od stolu a luskl na jednoho z přihlížejících sluhů. Ten zmizel z místnosti a vrátil se s podnosem naloženým kraby. Podnos položil na stůl, kde se po něm ihned začaly sápat ruce spiklenců. Poté následovaly další podnosy s pochutinami a hosté se dali do jídla.

Když odnesli první chod, počali se velcí páni vyptávat lorda Ulldarta na další části jeho plánu. Jeden druhému při dotazech nevěnovali příliš pozornosti. Dokud se ovšem úlisným pištivým hlasem nezeptal Lyszek.

„Říkáš nám, kam všude posíláš své muže. Já ale vím o tom, že máš v plánu odeslat mnohem víc svých mužů. Proč to před námi zatajuješ?“

„Nezatajuji vůbec nic, drahý příteli,“ řekl lord Ulldart a zazubil se, „Jen se mě na to ještě nikdo z vás nezeptal. Tak tedy: řekl jsem, že posílám mé trpasličí spojence na Hrubý kámen, další lordy pak do Urilie, Hvozdu a také v utajení do centra Vejeneje. To ale není vše. Další muže vysílám pátrat po Mercionovi, to již víte. Ale nevíte, že část z nich jsem z posláním odvolal a chystám se je vyslat k Haenoru a k Tিরerumu.“

„A pročpak to? Leží snad Váš zrak také na tom prapodivném „Zdroji“?“ zeptal se znovu Lyszek.

„Nikoliv. Mé úmysly jsou prostší. Můj osobní muž, kterého posílám do Haenoru, nejen obhlédne skřetí síly, ale především sem k nám přiveze princeznu, nyní vlastně již královnu, Morrigen a její dvůr...“

„A jakou má pro nás královna cenu?“ zeptal se jeden obchodník posměšně.

„Velkou,“ odsekl lord Ulldart nyní již s vážnou tváří, „Je de fakto královnou Haenoru. A byla snoubenkou prince Caelise.“

„Jenže již není. Caelis je mrtvý,“ odvětil ostře jeden lord.

„Možná ano, možná ne. Každopádně podle mých posledních zpráv žije princ Mercion. A co může pomoci naší válce ve jménu jeho rodu než zasnoubení s dědičkou Haenoru?“

„Mistrné,“ musel přiznat Lyszek, „ale jak sem chcete Morrigen dostat? Okolí Haenoru se jen hemží skřetími čluny. A pak jsou tam ty proklátí Nordové a jejich nevypočitatelná povaha,“ dodal vzápětí.

„Přes skřetí hlídky proklouzneme a k Nordům se snad nepřiblížíme,“ řekl lord Ulldart a nedaje prostor k dalším otázkám hned pokračoval. „Takže můj osobní muž, kterému důvěřuji nejvíce, se vydává pro královnu Morrigen, aby ji zasnoubil s Mercionem a dodal váhu naší věci. Další poslové v Tirerumu pak dojednejí dohodu s korzáry.“

„S korzáry?“ zvolal kdosi a jeden kupec si odplivl.

„Jsou prolhaní a krutí. Neznají pravidla a nejsou důvěryhodní,“ ozval se lord Skratos.

„Ale jsou nyní spojenci generála Paelona Tarastara a základ jeho vojska. Proto ho tím, když je získáme na naši stranu, hodně oslabíme,“ řekl princezna Faora, jež se zvedla ze svého místa a přešla k místu, kde seděl její strýc, kterému se opřela o záda.

„Ale...ale...generál Paelon nemá jen vojsko pirátů. Spolupracuje s ním i několik Svobodných měst a žoldáci z císařství Cirrda,“ zvolal jeden lord původem z okolí Dol Anastasu.

„To se snad brzy změní,“ odvětil Lyszek s potutelným úsměvem směrem k lordu Ulldartovi. Ten se opět chopil vedení konverzace.

„A poslední část mužů, darovaná ctěnými muži Svobodných zemí, se vydá do srdce pouště a do sídla „císařství“, kde dojednejí sňatek mé sestřenice s některým urozeným generálem Cirrdy, jež by mohl posloužit jako politický oponent generála Paelona. Současná politická situace tam je pro nás sice neznámá, ale snad se naši společní muži brzy zorientují.“

Po těchto slovech vnesli do místnosti sloužící další pokrmy a debata se opět na chvíli přerušila...

„Takže - Vaše a tím pádem i Naše společné úmysly známe. Co tedy plánujete nejdříve? A co máme nyní dělat my?“ zeptal se lorda Ulldarta jeden kupec mezi sousty bažantí pečínky.

„Vy připravujte armádu a finance. Já zařídím zbytek. A tady naši trpasličí spojenci budou tak laskavi a po hostině se odeberou do mého soláru, kde s nimi projednám podrobnosti jejich cesty do Hrubého kamene. Pokud by ale ještě někdo z vás měl jakékoliv dotazy...no, jsem připraven je zodpovědět.“

Nikdo se již na nic nezeptal. Všichni hltavě jedli, jen Lyszek svýma vychytralýma očima jedlíky pozoroval a pomalu si nabodával maso na vidličku. Kyklop pak opatrně obíral křídlo a kosti, nikoliv maso, kousal svými velkými špičatými zuby.

Lord Ulldart pomalu dojedl, utřel si masnou pusou do rukávu a podíval se směrem ke Dveorgu Krátkonošovi. Ten pochopil a také rychle dojedl. Pak oba muži vstali, omluvili se a zamířili společně do soláru. Solár byla malá polorozpadlá místnost sloužící kdysi jako ubytovna vojáků. Nyní byla vyskládána polštáři a vytápěna malým ohništěm. Lord Ulldart zkontroloval, zda jsou s Dveorgem sami a pak jemu i sobě přitáhl křeslo k plápolajícimu ohni v ohništi. Odkudsi také vytáhl dva poháry vína, z nichž ten plnější nabídl svému hostu. Ten samozřejmě neodmítl.

„Co ode mne potřebuješ, příteli?“ zeptal se Dveorg zdvořile. Lord Ulldart mu dolil pohár a pohodlně se usadil v křesle.

„Věci se dávají do pohybu. Skřeti brzy potáhnou dál a Vejenej jim bude stát v cestě. Musíme ji sjednotit pod regulérním vládcem, dokud ještě máme čas.“

„Rozumím. Slibuji, že se vynasnažím získat pro naši věc kohokoliv budu moci. Musíš ale pochopit, že po tom masakru po nezdařeném povstání před pěti lety mí bratři do dalšího jen tak lehce nepůjdou.“

„Toho se také obávám,“ přiznal lord Ulldart, „ale věřím ve tvé přesvědčovací schopnosti. Teď máme jedinečnou šanci, jenže ta může minout a my můžeme začínat od začátku. A to se nesmí stát!“

Dveorg přikývl a lord Ulldart mu opět dolil pohár. V předtím chladné místnosti se znatelně oteplilo.

„Draci, skřeti, lebečáci, Haenor, Vejenej, Cirrda, Nordové...všechno je náhle nějak komplikovanější,“ řekl Dveorg. Lord Ulldart přikývl.

„Na scénu se dostávají postavy, které by byly dříve ihned smeteny. A ty postavy drží moc. Hledají artefakty, rozvracejí říše, vraždí, smilní a kradou. Kam jen ten svět spěje,“ povzdechl si Dveorg.

„Proto jsme tu my,“ řekl lord Ulldart a pousmál se, „my musíme svět vrátit opět do normálu.“

„Když říkáš...ale bude to těžké,“ odpověděl Dveorg a zahleděl se zpříma do poháru.

„Co princezny? Nějaké úmysly?“ zeptal se po chvíli.

„Faoru provdám za někoho z Cirrady a Aonu za někoho, kdo se připojí k naší věci. A nezapomínej na mé syny. Zvláště na Leose.“

Dveorg o Leosovi dobře věděl. Nyní mu bylo 21 let a byl prvorozeným synem lorda Ulldarta. Také byl ale zasnouben s Priscillou z Napleosy, jedinou dcerou lorda Beorena. To byla také největší potíž. Lord Ulldart ctil svátost manželskou a netroufl si se synem vytáhnout proti rodině. Raději zatím vyjednával a vyčkával.

„Leos je již dospělý muž a jistě baží po válce,“ řekl Dveorg.

„Však se jí dříve nebo později dočká. Ale zatím ho mám raději v bezpečí po mém boku.“

„A co se stane, víš...když zjistí tví muži, že princ Mercion...že už není,“ zeptal se najednou Dveorg. Ani sám nevěděl, jak k této otázce došel a zostuzeně se podrbal v dlouhém vousu.

Lord Ulldart chvíli mlčel a zíral do plamene. Promluvil zastřeným hlasem plným nejistoty.

„Dle rodových pravidel říše jsem pak dalším na řadě já. Ač mám přídomek Errol po babičce, jsem ve skutečnosti z Ras Pharasy a tak právoplatný dědic. Pokud by tedy princ skutečně zemřel, což si nikdo nepřeje, ale o tom, že je naživu jistě nevíme, musel bych sebe a Vinnu (jeho milovanou ženu) nechat korunovat a z princezen učinit své svěřenkyň.“

Dveorg přikývl na znamení srozumění a raději už o této otázce nemluvil. Řešil raději sílu vojska, směřování posílů a vzájemné vztahy spiklenců. Po asi dvou hodinách řečnění se omluvil a vydal se spát. Lord Ulldart ho brzy následoval. Dnešního dne začali připravovat velké věci. Ale až toho dalšího se rozběhnou.

Ráno bylo zamračené a mrazivé. Dveorg ze sebe setřásl deku z ovčích kůže a sešel po polorozbořených schodech na pobožené nádvoří. Tam, kde se kdysi dávno konaly hostiny, svatby a novoroční šibřinky, nyní krákali havrani, všude páchla hniloba a smrt a mezi vyvrácenými kameny zlehka vyrůstal plevel. Uprostřed zbytků náměstíčka byla skupina

několika mužů, trpaslíků, dva kentauři, několik kyklopů a tmavých mužů pouště. Všichni rozrušeně debatovali ve svých jazycích a gestikulovali. Dveorg se vměstnal do skupinky a prodíral se změtí těl, až se dostal k malému zavalitému trpaslíkovi s oříškově hnědými vlasy i vousy a velkou helmou s křídélky v rukou.

„Je čas. Musíme za lordem Ulldartem a pak se už musíme připravit na cestu. Povinnosti klanu volají,“ řekl Dveorg Krátkonoš. Druhý trpaslík se otočil a pousmál se. Jmenoval se Balwin Břichomluv a byl dle trpasličích měřítek ještě mladíčkem. I tak ale byl Dveorgovi již několik let dobrým společníkem a přítelem. A nyní ho měl doprovázet na jeho misi.

„Dobře, dobře. Mám sehnat Certwina?“ zeptal se Balwin nosovým hlasem.

„To bys měl. Vrátním se brzy, takže se s Certwinem připravte a počkejte u mola. Jasně?“ Balwin přikývl a Dveorg se opět vypoťoval ven ze skrumáže, načež zamířil zpět do hradu za lordem Ulldartem.

Ten seděl u nyní již opuštěného jídelního stolu a jedl slaninu s notně okoralým chlebem, což zapíjel vínem zbylým z předešlého večera. Dveorg se mu při příchodu zdvořile uklonil a lord Ulldart mu úklonu oplatil.

„Čemu vděčím za tak zdvořilou návštěvu, můj příteli?“ zeptal se lord Ulldart.

„Přišel jsem se rozloučit před odjezdem a probrat pár maličností,“ odpověděl Dveorg a bez vyzvání si přisedl ke stolu k lordu Ulldartovi. Ten nic nenamítl.

„Mám se tedy společně s mými bratry vydat do Hrubého kamene, pak do Hvozdu a pak do Ras Pharas. Cestou mám sledovat situaci a pokusit se získat co nejvíce spojenců pro tvou věc. Otázkou ale je-jaká je tvá věc a co mi to všechno přinese?“

„Odpověď je jednoduchá-klid, mír a dobré svědomí,“ řekl lord Ulldart a neustal v jídle, „Klid, protože pomstíš trápení a vraždění svých bratrů a sester. Mír, protože s návratem starého pořádku přijde konečně do celé říše. A dobré svědomí, protože uděláš, co je správné.“

„A co trpasličí klan? Co to přinese jemu?“

„Moc. Moc o které jste nikdy ani neuvažovali. Stejně jako kdysi v Círdě zasedali nejmoudřejší bytosti všech ras a určovali směřování světa, tak tak budou nyní zasedat ve Vejeneji. Přejde období míru a prosperity.“

„A jak do toho zapadají skřeti...a draci...a ti ostatní?“ zeptal se Dveorg nepřesvědčeně.

„Až získáme zpět Vejenej, pak vytáhneme na skřety a zaženeme je zpět do jejich nor. Až to uvidí draci, tak zalezou zpět hluboko do středu Ostrovů lebek. A lebečáci-ti nikdy neopustí svoje vodní laguny.“

„Říkáš to hrozně přesvědčivě. Ale přesto...“ namítl Dveorg, ale lord Ulldart ho zarazil. „Nejdříve chci získat zpět svůj domov s tvou pomocí. Pak vyřešíme zbytek. Slibuji.“

Dveorg přikývl, postavil se a stiskl lordu Ulldartovi jeho silné ruce. Pak opustil jeho síň a vydal se k molu za svými muži.

Slova lorda Ulldarta ho příliš nepřesvědčila. Ale on byl jen služebníkem klanu. A co klan schválil, on nerozvrátí. Vždyť takto klan fungoval již stovky let!

Vydá se do Hrubého kamene a pak dál až do Ras Pharas. Splní přání lorda Ulldarta. A přitom ještě pomstí smrt svého dávného přítele. Jmenoval se Rakiš a byl nasazen na hledání „Zdroje“, artefaktu, jež nesmí nikdy být nalezen.

Rakiš byl zabit Mettelem Pucem, bastardím guvernérem Hvozdu se jménem šlechtice, které mu vůbec nepříslušelo. Jeho čin zůstal příliš dlouho nepotrestán. Rakiš byl Dveorgovým přítelem a on čekal na den, kdy ho bude moci pomstít. A ten den se s návštěvou Vejeneje velice přiblížil...

Na molu se Dveorg setkal s Balwinem Břichomluvem a Certwinem Sekeromlatem. Zatímco Balwin byl mladík s hustými hnědými vousy i vlasy, Certwin byl již zkušeným bojovníkem s dlouhým prošedivělým vousem a plešatějící hlavou. Byl celkem hubený (na trpasličí poměry-u lidí by byl se svými 140 kilogramy jistě považován za vypasence) a přes pravou stranu tváře se mu táhla rudá jizva, kterou utrpěl kdysi dávno při střelení trpasličího krále v Goinii. Byl to zkušený válečník s respektem po celých Trpasličích horách. A také muž trpasličího krále v této skupině.

Balwin dělal v moři žabky házením kamínku a Certwin ostřil svou lesklou sekyru. Dveorg oba pozdravil ve starém trpasličím nářečí a vysvětlil jim, že je čas vydat se k lodi čekající u mola. Byla to malá bárka s

mořskou pannou na přídi a několika sudy okurek v podpalubí. Ideální pro utajenou plavbu.

Když nastoupili na loď, přivítali je tři námořníci. Dva byli mladí vyzábílí plavčíci, poslední pak byl vysoký kapitán s hustým knírem a zlatým zubem.

Trpaslíci byli ohlášeni jako malá obchodní výprava a on s nimi i tak zacházel. Přivítal je a uvedl do kyselostí nasáklého podpalubí. Tam je pak nechal o samotě. Loď se ztěžka rozjela a vyrazila z Nomaru směrem do Vejeneje. Pomalu klouzala po hladině a slaná voda pronikala několika prožranými otvory přes podpalubí až do tváří trpaslíků. Ti se znechuceně natáhli na slámu a odpočívali.

Najednou se ozvala rána a do podpalubí vpadnul jeden plavčík.

„Chytili jsme piráta, pánové,“ zafuněl nedočkavě a vybídl trpaslíky, aby ho následovali. Ti na nic nečekali a vydali se na palubu.

Na ní postával kapitán s druhým námořníkem a pod jejich postavami se na zemi svíjela další postava. Byl to mladý muž, měl vyzáblou postavu a neúměrně dlouhý nos. Měl na sobě plandavé námořnické kalhoty a kazajku, na bosých nohou mu hnisal nehet na malíčku. Jinak nebyl ničím významný ani důležitý.

„Je to pirát, pane. Chtěl nás přepadnout a zabít!“ hlásil kapitán a kopl do muže na zemi.

„To není pravda! Já...jmenuji se Svann. Byl jsem osobním sluhou lorda Allistara a utekl jsem při obléhání Ras Pharas. Jenže...ehm, jenže nejsem dobrý námořník a nedopatřením jsem vrazil do Vaší lodi. Moc mě to mrzí, ale nebylo to myšleno jako pirátský čin. Opravdu mě to moc mrzí,“ začal se mladík obhajovat.

„Pane, žádám o povolení hodit toho piráta přes palubu. Okamžitě!“ zakřičel kapitán a kopl mladíka do žeber. Ten zaskučel bolestí.

Dveorg chvíli přemýšlel.

„Neuděluje se,“ řekl nakonec. „Takže ty jsi, Svanne, byl služebníkem lorda Allistara? Tak to bys nám mohl pomoci,“ řekl Dveorg a přešel blíže k vyděšenému chlapci. Ten sebou trhl.

„Udělám co budu moci, pane.“

„Výborně. Můžeš se postavit. Jsi od teď mým ctěným hostem. A nemusíš mi říkat pane. Jmenuji se Dveorg a mí kolegové se jmenují Certwin a Balwin,“ odpověděl Dveorg a pomohl mladíkovi na nohy.

„A kam plujeme, Dveorgu?“ zeptal se mladík jménem Svann rozpačitě.

„Do Hrubého kamene. A protože jsme cizinci bude se nám hodit tvůj výklad ohledně výběru nejbezpečnější cesty,“ řekl Dveorg, pousmál se a chytil Svanna okolo ramen. Svann se trochu zatřásl. Nakonec ale seznal, že není čeho se bát.

„Bude mi potěšením,“ řekl potichu a odebral se se svými novými společníky do podpalubí jejich lodi. Vracel se zpět do Vejeneje. A rozhodně ne se společností, jež tam jela na klidné prázdniny a sklenku trpasličího moštu...

Urilia a ostrov Palcát - zámořské teritorium Vejeneje, předtím Haenoru. Neklidné území obývané potomky divokých pirátů, jež byli celkem násilně „polidšťeny“ a donuceni pod tíhou řádů a titulů přísahat věrnost. Lid na ostrově byl ale velmi hrdý a důsledný v prosazování svých práv a požadavků, kvůli čemuž mohl snadno přeběhnout k jakémukoliv nepříteli Vejeneje. Právě za vlády lorda Allistara jakožto protektora Vejeneje se zvedla velká vlna snahy o samostatnost a dokonce bylo podniknuto i několik nepodařených povstání. Vše pak tragicky vyvrcholilo po pádu Ras Pharas...

Svannova Velká kronika - Dějiny Vejeneje

III. Urilia

Po pláni váł suchý drsný vítr nesoucí v sobě vůni pomerančové kůry, manga, kokosového oleje a hlavně soli moře. Vysoké palmy se kývaly pod náporom větru a vrhaly příjemný stín na okolní prostranství nemilosrdně spalované světlem.

Vejenyj z Dol Anastasu, nejmladší syn lorda Allistara, velkého lorda Protektora říše, si hověl pod palmou, líně se rozvaloval a žvýkal pomerančovou slupku, jejíž kousky plival kolem sebe. Byl nádherný letní den a on měl vynikající náladu. Korunovace jeho otce se blížila a on dostal konečně pozvánku a svolení opustit Urilii.

Ne že by Urilia nebyla nádherná. Jenže její krása klamala. Byla jako ta nejkrásnější žena, jež uspokojuje svého manžela, přičemž na ni za jeho zády čeká milenec. Urilia byla nádherně teplá, světlá, lahodná, ale také spalující, vášnivá a zákeřná. Místní lid v sobě nezapřel pirátské předky a důvěra k nim nemohla nikdy být příliš závratná.

Vejenyj se snažil proniknout do místních kruhů a pochopit mentalitu lidí, jenže nikdy se nedostal dál než k pokusům. A tak po čase snahu vzdal a začal si užívat svou politickou misi z jiné stránky. Ze stránky pohody, klidu a rozmařilosti. Střídal místní dívky po noci, pil jako ten nejotrkanější námořník a místo luxusu pokojů v sídle lorda Hanusse, starého pirátského kapitána a nyní držitele Ostrova Palcát a pána Urilie, dlel pod palmami u moře či v nízkých bambusových chatkách rozestavěných v pěkných řadách podél pobřeží. Život zde ho bavil, ale cítil, že chce víc. Proto doufal, že na něj v Ras Pharas čeká další úkol. Úkol, kde dokáže své kvality.

Otec ho vždycky bral jako toho nejmladšího a nejzranitelnějšího a snažil se ho držet stranou veškerého dění. Nyní ale již byl Vejenyj dospělým mužem a chtěl do dění nejen vstoupit, ale přímo se na něm podílet. Chtěl zastávat nějaký úřad v Ras Pharas a mít vliv a moc získané svým jménem a svými skutky, nikoliv jen otcovými.

Jeho matka, dej jí Stvořitel sílu, mu kdysi šeptala, že dokáže velké činy a bude velkým mužem. A Vejenyj doufal, že nyní přichází ten čas. Věci

měl sbaleny již několik dní a již se nemohl dočkat lodi z Ras Pharas. Předtím ho ale ještě čekal oběd s lordem Hanussem a setkání s významnými partnery lorda Allistara. Pak večer v místním nevěstinci „U Skotačivé husy“ a pak...pak ho ráno vyzvedne bárka a on zamíří domů.

Při myšlence na oběd se Vejenyj podvědomě zadíval směrem ke slunečním hodinám na věži blízkého kamenného kostela. Ukazovaly 11hodin, takže měl ještě čas lelkovat a sbírat síly. Lorda Hanusse, muže prohaného a slizkého jako úhoř s jeho zlatým zubem Vejenyj nemusel, za to jeho nohsledy s vulgární mluvou a neustálými historkami o přepadání lodí a zakopaných pokladech přímo nesnášel.

Urilia již několik desetiletí nebyla samostatným městem. Dříve patřila Haenoru, nyní Vejeneji. Ale místní stále vzpomínali na zašlou pirátskou slávu a dny, kdy Urilia budila strach. A při lamentování a popotahování si ani nevšimli, že nyní Urilia náleží k Vejeneji a ještě lépe k lordu Allistarovi. Ten přispěl nemalé peníze na stavbu lodí v místním přístavu a také na to, že lord Hanuss mohl nazývat sám sebe lordem a místo plavení na smradlavé pirátské lodi mohl všechny komandovat z luxusního mramorového paláce. Vejenyj se tak vždy musel při vzpomínání místních mocných uchechnout, protože věděl, že dny slávy Urilie jsou pryč a všichni ti muži jsou jen nostalgičtí blázni, kteří ale stejně dobře vědí, kde je moc nyní a snaží se jí pořádně odrbat. Sice legálně ale stále odrbat.

Vejenyj sebral ze země jeden spadlý pomeranč a hltavě se do něj zakousl, až mu šťáva vystříkla na bradu. Olízl se a pod dopady tepla a světla pomalu usnul.

„Vejenyji, jdeš pozdě na slavnostní oběd,“ ozval se hlas Malaka, Vejenyjova komorníka v Urilii. Vejenyj se rychle probral a protíral si oči.

„O kolik...o kolik jsem zaspal?“ zeptal se rozespalým hlasem.

„Když si pospíšíš, stihneš tam být před třetí,“ řekl Malak a už podával Vejenyjovi lesklou uniformu Dol Anastasu, kterou měl zatím pod paží. Vejenyj se rychle oblékl a rozeběhl se k paláci lorda Hanusse.

Tam již bylo sněženo a uklizeno. Lord Hanuss přecházel po hodovním sále a mračil se.

„Dalo se to od tebe čekat. Jsi velmi nezodpovědný a netolerantní mladý muž. Máš jediné štěstí za to, kdo je tvým otcem,“ řekl lord Hanuss cynicky přichozímu Vejenyjovi, načež ho chytl za rameno. „Musíme si promluvit,“ řekl a rozhlédl se po nyní vyprázdňené jídelně.“

„Poslouchám,“ řekl Vejenyj nevrle.

„Velmi jsme si vážili tvé přítomnosti zde,“ začal lord Hanuss, „a také nás velmi rmoutí, že nás opouštíš a vracíš se do Ras Pharas. Přítomnost tebe jako reprezentanta rodu z Dol Anastasu byla potěšením pro celý Palcát.“

„Výborně. Také jsem zde prožil nádherný čas, ale domov je domov. Jistě se ale nevidíme naposled,“ řekl Vejenyj, pokrčil rameny a pokusil se vymanit z nastalého sevření lorda Hanusse. Ten ovšem jeho rameno sevřel pevněji a začal opět mluvit. Nyní ale se zcela jiným tónem.

„Bohužel se ale události změnili, drahý Vejenyji. Tvůj otec udělal velkou chybu. Asi tu největší chybu, které se mohl dopustit. Jeho židle ještě nikdy nebyla tak vratká. Generál Paelon míří k Ras Pharas a vazalové tvého otce jakožto protektora Velké rady mu již nechtějí dále zachovávat věrnost.“

„Cože!“ Vejenyj překvapivě vytřeštil oči. Lord Hanuss pokračoval.

„Trpěli jsme tě tady jako vyslance, jež zaručí naši poslušnost. Ale nyní již nemáme být komu poslušni. Vejenej se řítí do občanské války, protože lord Allistar porušil úmluvu s generálem Paelonem. Mocichtiví lordi zase vystrkují růžky a jakžtakž sjednocená země se opět bouří. A toho my chceme využít...“

Za ty dlouhé měsíce tady jsi jistě slyšel mnoho příběhů z naší slavné minulosti. Byli jsme nezávislým ostrovem, o němž věděli lidé široko daleko. Z našich lodí šel strach a naši muži byli největší hrdlořezové Krvavého moře. Ovládali jsme obrovské území a žili stejně divoce jako umírali.

A pak přišlo porobení Haenorem. Naše samostatnost skončila a my se museli podvolit. A jak jsme jednou ohnuli záda, již z toho nešlo vycouvat. Využíval nás Haenor, vysál naše zlato i lodě a my byli jen pouhými válečnými námořníky bez hrdosti a prospěchu z kořisti. Pak nás uplatila Vejenej a my byli to samé, jen s větším majetkem a menší svobodou. Hlíдали si nás jako oko v hlavě. Ale my nepřestali snít. Snít o naší dávné slávě a samostatnosti.

Palcát se nenarodil proto, aby byl někým ovládán. Byl narozen ke svobodě a moci! A Ras Pharas a tvůj otec nám nyní konečně dali šanci se k tomu navrátit. Slyš tedy nyní, že král Vejeneje, ani nikdo jiný, již není mým pánem. Já, Hanuss Zlatozub, se nyní prohlašuji králem Ostrova Palcát a přilehlých území. Vyhlášení samostatnost na jakémkoliv jiném

království a přísahám krvavou mstu komukoliv, kdo naši samostatnost neuzná či zpochybní.“

Vejenyj se otřásl. Všechna tato slova ho hluboce mrazila. Navíc mu došlo, že nyní bojuje o svůj život. A tak se rozhodl zariskovat.

„Takže já jsem nyní váš rukojmí? Mám zajistit, že vás Vejenej neohrozí? Jste jen smradlavý piráti a brzy opět pokleknete před flotilou mého otce, Allistara, krále Vejeneje!“

Lord Hanuss se Vejenyjovým slovům rozesmál. Když jeho smích i následná ozvěna napříč síní ustali, lord Hanuss luskl prsty, načež se otevřeli všechny chody do jídelny a do ní se vrátilo na pět tuctů mužů. Většina z nich byli obchodníci a šlechtici, někteří pak bohatí majitelé loděnic. Pár mužů ale byli také námořní kurýři a poslové. Všichni hleděli na svého nového krále.

„Již nebudeme opakovat staré chyby,“ řekl lord Hanuss a pokračoval, „Dnes oficiálně opět povstává naše pirátská říše. A nebudeme do ní taht vaše „civilizované“ zákony. Ty, Vejenyji, nebudeš naším rukojmím, abychom si zajistili ochranu a bezpečí. Ty budeš naší první urozenou obětí, aby ty ostatní seznaly, že protivit se nám se nevyplácí a že zabijeme každého bez rozdílu-boháče i lůzu.“

Tvoje krev pokřtí naši znovuzrozenou říši. A také odčiní potupu od tvého lorda otce a zasadí mu těžkou ránu, aby generál Paelon viděl, že mu můžeme být věrnými spojenci.“

Vejenyj nevěděl, co říct. Před očima mu proběhl celý jeho krátký život. Měl tolik tužeb, tolik plánů...a teď to bylo všechno pryč. Lord Hanuss si vytáhl z pochvy na opasku zdobný meč se starými symboly Cirrady, zmáčkl Vejenyjovi rameno až mu v něm začalo mravenčit a prudkým trhnutím ho dostal čelem ke shrumáži nově příchozích spoluzrádců.

„A takto vstává naše říše! Z krve našich nepřátel a masa našich uchvatitelů! Sláva Urilii!“ křičel lord Hanuss.

„Sláva Urilii!“ odpověděli ostatní.

„Jebat s Urilii!“ vykřikl z plných plic Vejenyj a rozjívěně se zasmál. Lord Hanuss na něj vrhl pohled plný opovržení. Pak se pod odrazy světla zaleskla čepel jeho meče. Vejenyj zavřel oči a olízl si rty. Rameno držené lordem Hanussem vůbec necítil. Všechny smysly ho náhle opustily a on byl sám bezbranný proti přesile zrádců a jejich vůdci s taseným mečem. Už se nebránil. Jen čekal na poslední ránu na tomto světě. A ta přišla.

Náhle a s velkou razancí. A za ní druhá. Pak třetí a čtvrtá. Pátá již jen prolétla Vejenyjovi nad hlavou.

A tak se Vejenyj z Dol Anastasu, nejmladší syn lorda protektora Allistara z Dol Anastasu (a jeho nejnadanější potomek a možný dědic), s krvácející krční tepnou bezvládně sesunul na lesklou podlahu jídelny a zesnul v kaluži své vlastní krve a moči. V krátkém čase zasáhla Dol Anastas další tíživá rána. Lord Allistar ztratil již druhého syna...

IV. Haenor

V Haenoru právě končilo léto. Vzduchem vířilo chmýří z pampelišek, Světloňoška vrhala své světlo z posledních sil a hejna včel se shlukovala a bzučela ostošest. Zvířata klimbala pod dozrávajícími ovocnými stromy ve snaze skrýt se ve stínu před posledními teplými paprsky léta, komáři a mouchy se jim vrývali do kůže a sytili se jejich sladkou a horkou krví.

Arawn, král skřetů, zlobrů, pán Haenoru, Skřetích pustin a Opuštěných ostrovů, seděl na pařezu a mlčky pozoroval přírodu všude kolem. Právě v takovýchto chvílích mu Aššantí, jeho láska, chyběla nejvíce. Vzpomínal, jak se k němu tulila, jak se s ním třela. Její tělo hřálo jako ta nejteplejší kamna a její rty byly sladší než to nejsladší ovoce celého širého světa. Za její úsměv by Arawn dal cokoliv. Ale byl pryč. I Aššantí byla pryč. Arawn vyměnil jí a jejich lásku za meč, který mu má přinést slávu a udělat z něj největšího válečníka, který kdy žil.

Arawnovu srdce patřilo Drakobiji, stejně jako Drakobij patřil Arawnovi. Bylo jedním tělem a jednou myslí, všechny vzlety i pády si nesli společně. Stejně jako veškeré šrámy.

Arawn se podíval na ruku, kterou si zranil ve velké bitvě u Říčních pevností. Stále ho bolela, ale čas byl tím nejlepším léčitелеm a tak ji nyní pokrývalo jen několik silných strupů a nejhorší část rány, horkost, již pomalu ale jistě ustupovala do zapomnění.

„Ještě pár dní a budu zase při síle. Ještě pár dní a tažení pokračuje,“ řekl si Arawn a zadíval se na obzor. Cirrda, Vejenej, Svobodné země, to všechno bylo před ním. Bylo jeho osudem si ta místa podmanit, bylo jeho osudem je změnit na prach, stejně jako pomalu měnil Haenor.

Mnoho lidí Haenor opustilo a odplulo právě do Vejeneje. Mnoho lidí teď chybělo Arawnovi při stavbě lodí a vyzbrojování jeho jednotek. On ale ty lidi dostane zpět a získá z nich maximální užitek! Mohou se skrýt třeba na konci světa, ale před jeho hněvem a mocí není úniku!

Okolo Arawna proletěla se zabzučením moucha a posadila se na jeho holou hlavu. Arawn jí vztekle udeřil a vycenil tesáky. Nebylo pochyb, že život u lidí ho změnil. Když přicházeli noví skřetí rekruti, jež pocházeli z

čím dál větších hlubin Skřetích pustin, Arawn si dobře všimal toho, jak jsou tím divočejší a hloupější, čím jsou vzdálenější od moře a lidské civilizace. On a skřeti, které osvobodil z otrokářství, uměli lidskou řeč, znali lidské myšlení a pěstovali alespoň náznaky kultury. Skřeti z pustin však byli hloupí. Znali jen své primitivní domorodé jazyky, báli se denního světla a skrývali se pod kameny a jejich jedinými zbraněmi byli oštěpy z klů stepních koní a divokých tarrů.

tarro-zvíře podobné býku, velikost okolo 3 metrů, vyznačuje se dlouhými a těžkými kly, které musí stále tahat po zemi, u největších samců mají kly až 5 metrů na délku, tarrové žijí pouze ve Skřetích pustinách

Arawn věděl, že než je bude moci použít v bitvách, bude z nich muset něco udělat. Trochu je zkulturnit, dát jim návyky a také jim do hlavy vtlouct zápal pro věc. Pro Arawna nebylo horšího bojovníka než toho, který bojoval bez důvodu a bez motivace. Takové bojovníky nemilosrdně zabíjel a jen pohled na vojáka bez chuti se šourajícího po bojišti probouzel v Arawnovi bezmeznou zuřivost.

Dle Arawnových zpráv měl nyní k dispozici asi 10 000 skřetích a zlobřích veteránů. To byli vojáci, kteří již bojovali ve válce o Haenor nebo ještě lépe o město Haldagžád. Byli vytrénováni a vyzkoušeni těžkým bojem a Arawn se na ně mohl bezmezně spolehnout. Z těchto vojáků se také rekrutovali důstojníci a Arawnovi pobočníci. Samo povyšování byl beztak nápad Arawna, který dokoukal od haenorské armády. Skřeti jinak měli pouze klanové náčelníky, přičemž když náčelník padl, skřetí vojsko se rozuteklo a čekalo na někoho, kdo ho opět sežene dohromady. To již nechtěl Arawn připustit a proto rozdělil své nejzkušenější vojáky do jednotek o třech velitelích-jednom hlavním a dvou zástupcích. Když velitel padl, stále zbývali dva možní velitelé, kteří se, dle skřetích zvyklostí, o velení utkali. Při takovém souboji většinou jeden aspirant padl a druhý zvítězil, v tom případě mu pak Arawn přiřadil další zástupce z jeho nového útvaru. A takto to mohlo jít až do omrzení.

Další věc, kterou zavedl Arawn, byl polní lékař. Dříve skřeti nechávali mrtvá těla svých spolubojovníků na bojišti, aniž se starali, zda spolubojovník náhodou ještě nedýchá. Arawn to ale změnil. Sestavil skupinu z bojácných, nepohyblivých a válkou poznamenaných skřetů, kteří chodili po bojišti, hledali přeživší (ty pak primitivně ošetřili v případě, že by pak mohli být dále užiteční) nebo obírali mrtvé bratry o

zbroj a brnění, které se využilo pro nové rekruty. Systém to byl vynikající a Arawn byl na sebe velmi pyšný. Pochyboval, že i Chiarag by dokázal vymyslet něco takového.

Nyní tedy měl Arawn 10 000 vojáků připravených k boji s tím, že minimálně polovinu jejich poštu nyní cvičil z rekrutů ze Skřetích pustin a dalších 1 000 skřetů čekalo v pustinách na nalodění do ukořistěných haenorských válečných lodí. Ty se budou Arawnovi velmi hodit při dalších výbojích, kdy bude muset překonávat rozbouřené moře. Po Haenoru zdědil 20 velkých bitevních lodí, 5 sloužících k převážení vojska a zásob a 4 lehké fregaty, jež se dali použít jako průzkumné lodě pro posádku tří skřetů nebo, při nejhorším, jednoho zlobra. Skřeti pak ještě disponovali několika vory a prožranými čluny, ty ale nebyli dobré ani k rybaření na mělčině, natožpak k přesunutí armády. Arawn je měl v plánu v zimě využít jako topivo nebo jako materiál na stavbu skromných dřevěných příbytků pro nově příchozí. Zvířecích kůží, z nichž si skřeti obvykle robili obydlí, měl totiž Arawn poslední dobou zoufalí nedostatek a i to málo, které měl, bylo potrhané a mnohdy zahnívajících.

Nebylo pochyb, že Arawn buď před příchodem zimy zamíří na tažení do Vejeneje, tedy do teplejšího kraje směrem k poušti, nebo že bude muset obydlet vyrabovaná města Haenoru či vybudovat u jejich hradeb improvizovaná přístřeší pro nedočkavé vojáky.

To ale bylo naštěstí daleko. Nyní pozvolna končilo léto, vzduch voněl po kvetoucích růžích a v hladinách potůčků se odráželo klidné a jasné modré nebe. Arawn se natáhl na prohřátou trávu a začal klimbat. Vše bylo nyní v jeho rukách a on nechtěl nic zanedbat. Byl totiž na prahu největší války dějin. Války, která navždy změní mapu světa a ukončí věk lidí...

ROK 431 p.v.S.

KRÁLOVSTVÍ VEJENEJ

Události odehrávající se po pádu Ras Pharas a dobytí Haenoru skřetím králem Arawnem

V. Ras Pharas

Mohutná silueta města Ras Pharas, v čele s velkou věží katedrály, se odrážela na hladině Krvavého moře, nad níž se zvedala šedivá oblaka první ranní mlhy. V docích skřehotali rackové, jejichž křik budil námořníky, kteří pomalu začínali náklad zboží do svých lodí, jež se měli za několik hodin vydat všemi směry napříč celou Jihozemí. Ztichlými ulicemi města pochodovali stráže s jasným úkolem udržet klid a pořádek za každou cenu. Na kopcích v domech elity hořely celou noc svíce a neutichaly hlasy. Z trosk královského paláce a sídla Velké rady se valil dým.

Mercion se tiše procházel po nábřeží, přičemž mířil směrem k vypálenému elfímu háji. Po všech strastech a nebezpečnostech byl zpět doma. Návrat mu trval šest dlouhých let, ale nakonec dokázal a jeho noha opět stanula na rodné hroudě. Ta se ale od doby jeho odchodu hodně změnila. Městem nyní brázdili vojáci s emblémem planoucí Světloňosky, tj. se symbolem generála Paelona. Nejvýznamnější budovy a místa ve městě lehly popelem a v troskách ještě stále leželo a hnilo několik desítek těl. Elita města i říše byla rozprášena, někdo byl uvězněn, někdo unikl nechaje veškerý majetek k dispozici pro rabování. A nad městem se pak ještě k tomu všemu vznášel zlověstný mrak, který jako by oznamoval, že to nejhorší má ještě přijít.

Mercion vždy snil o návratu, ale právě nyní měl pocit, že si na něj vybral tu vůbec nejhorší možnou chvíli. Byl v Ras Pharas teprve chvíli, ale již jasně cítil jeho neklid a nerozhodnost spojenou s očekáváním něčeho „velkého“. Něčeho co viselo ve vzduchu.

Ať tak či tak, Mercion přišel vykonat pomstu. Jeho první zastavení bylo ve věznicí, kde zlikvidovala Hyriana, syna lorda Allistara. Hyrian se Mercionovi vždy jen vysmíval a při jejich posledním setkání se ho lstí a pomocí přesily pokusil zabít. Od té chvíle byli s Mercionem nepřáteli na život a na smrt s tím, že z tohoto nepřátelství mohl vzejít jen jeden vítěz. A tím se stal Mercion. Udeřil a započal svůj plán pomsty. Hyrian byl mrtvý, ale měl být jen předzvěstí mnohem větších věcí. Než se ale do nich mohl Mercion pustit, potřeboval spojence.

V poslední době měl dost času přemýšlet a plánovat. Nyní zbývalo jen myšlenky převést na činy.

Nejvěrnějším z vazalů Mercionova otce, krále Anduira I., byl bezpochyby lord Vakchus, svrchovaný pán města Caelia. Lord Vakchus byl starý a vážený muž obdivovaný pro své válečnické schopnosti, věrnost až za hrob a silnému smyslu pro pravdu a čest. Byl vždy věrným služebníkem krále a proto i nepohodlným mužem pro lorda Allistara. Ten ho postupně vyštval od dvora, ale zcela zbavit se ho nedokázal. Po převratu a uvěznění Berethora byl lord Vakchus vyzván, aby přijel do Ras Pharas a poklekl před Velkou radou. On však odmítl a opevnil se na svém hradu i se svou armádou věrných. Takto pak odolával až do teď, kdy o něj generál Paelon a jeho pohůnci při plnění Ras Pharas ztratili zájem. Pokud mohl někdo Mercionovi pomoci jak radami, tak vojensky při cestě za pomstou a navrácení trůnu zpět právoplatným vládcům, byl to lord Vakchus.

Jeho muži by ale nestačili a navíc Caelia byla od Ras Pharas dosti daleko, proto Mercion potřeboval další spojence. Jedním z nich měl být jeho strýček, lord Ulldart z Errolu, který miloval starého krále i jeho děti. Jenže lord Ulldart byl v exilu ve Svobodných zemích a Mercion neznal způsob, jak se s ním spojit, aby zůstal utajen.

Další možností pak byli trpaslíci a elfové. Elfové byli před lety poraženi hned v zárodku své rebelie, Mercion by je ale mohl přesvědčit, že je čas na odvetu proti režimu. Trpaslíci se pak snažili zachovávat neutralitu za každou cenu, avšak Mercion si u nich získal jméno porážkou

golema a přátelstvím s Irakem. Možná by se díky tomu dali trpaslíci zviklat...

Dále Mercion uvažoval o lordu Tarosovi, mocném muži z Vysočiny a prý nejbohatším lordu Vejeneje. Jenže lord Taros byl příliš daleko a Mercion ho vůbec neznal. Stejně tak neznal ani lordy z Přímoří, z nichž polovina věrně sloužila lordu Allistarovi, ale ta druhá demonstrativně opustila království nebo na lodích ohrožovala a olupovala dol anastaské obchodní bárky.

Poslední možností pro Merciona byla Shuria, jeho láska. Ta mohla získat podporu svého otce a jeho vojáky. Ani Mercion ani ona však neznali situaci v Cirrdě, navíc ji Mercion nechtěl vystavovat nebezpečí.

Z těchto úvah tak vyšel na prvním místě lord Vakchus, dále pak trpaslíci a elfové, nakonec lord Taros a lord Ulldart. Mercion se s těmito možnými spojenci teď jen musel spojit a dohodnout. A pokud se dohoda podaří, konečně může s pomocí armády svrhnout generála Paelona, jeho zrádné pohůnky i lorda Allistara, který byl od počátku největší zhoubou Mercionovi rodiny a na kterého dopadne největší tíha spravedlnosti. Teď stačilo jen dojednat alianci a vyrazit do boje.

Bohužel byl nyní Mercion sám samotný ve svém rodném městě, u sebe měl jen trochu zlata a několik listin a v hlavě kupu vzpomínek, plánů a nápadů. Všechno ostatní nechal před cestou v Cirias Maeras. Tam bylo bezpečno a tam se také chtěl Mercion po dokončení svého osudu vrátit. Chtěl žít stranou intrik a válek a společně se Shuriou vychovávat svého malého chlapečka Varra a jeho nádhernou sestřičku Ariel. Po ničem netoužil víc než po pohledu na svou mladou a krásnou rodinu. Nejdříve ale musel vykonat pomstu. A ta dlela v Ras Pharas.

Aby se mohl Mercion vůbec dostat do svého rodného města, potřeboval vhodnou kamufláž.

Nemohl prostě přijít a jako jakýkoliv jiný obyvatel projet hlavní bránou či přijet do přístavu. Jeho jméno a tvář prozrazovali příliš a Mercion se z kázků dobře věděl, že lord Allistar po něm společně se svými muži dosud nepřestal pátrat.

Zprávy o pohybu armády generála Paelona směrem k Ras Pharas tak Mercion uvítal. Rozloučil se Shuriou a dětmi, které nechal v bezpečí

paláce nedaleko Cirias Maeras, a vydal se směrem k jednomu z mnoha narychlo vzniknuvších táborů, kde nyní generálovi lidé najímali námořníky na cestu. Ta měla být zahájena jen za několik málo dní a generál potřeboval mít vše připravené.

K podmanění lorda Allistara i města se rozhodl ihned po pádu Haenoru a vše chtěl mít hotovo do pouhopouhého měsíce. Tedy stavbu armády, pohyb k městu a jeho vlastní získání. Mercion si byl jist, že v nastalém zmatku jeho podoba ani jméno nikoho z míry nevyvedou a když se navíc skryje pod vojenskou helmu, snadno s vojskem za zády pronikne do města. Tam už pak může vojsko opustit a vydat se vlastní cestou.

A tak se nechal najmout v přístavu nedaleko velkého města Torra a jako prostý vojín Mer-ci-on vyplul k Ras Pharas. Tam se při vpádu ztratil ve válečné vřavě a pronikl do města, kde se i přes 5 let nepřítomnosti brzy zorientoval a skrz hustou síť spleť uliček se dostal až ke vchodu do městské kanalizace. Kanalizace byla vlivem zmatků ve městě nechráněná a Mercion se mohl snadno pomocí nechráněného vstupu dostat dovnitř, několik metrů pod zem, kde v několik metrů širokých korytech proudily místní splašky z centrálních sběrů všude po městě přímo do Krvavého moře.

Mercion odhodil do proudu svou měděnou přilbici s emblémem generála Paelona, zlatý kyrys, nárameníky i těžký železný štít. V ruce si nechal pouze krátký zahnutý meč a na sobě volné hnědé kalhoty i bílou košili. Z malého měšce, který měl za pasem již od vyplutí z Torry, vytáhl šátek, který si obvázal okolo hlavy až mu splýval pod temeno. Po šátku vytáhl ještě podivnou směs barevných jíků, jíž si nakreslil pod očima slabé stíny. Díky tomu všemu jeho obličej náhle změnil vzhled a on se pak, po návratu z kanalizace zpět na silnici, snadno vmísil do poplašeného a klopýtajícího davu. Z něhož vyšel až pozdě v noci, kdy začal ve věznici kout svou pomstu.

Po jejím započetí byl Mercion v Ras Pharas odkázán sám na sebe a na vše, co se od svého odchodu z města naučil. Jeho cílem bylo osvobodit bratra Berethora, pokud přežije vojenské běsnění, a pomstít se lordu Allistarovi. K obojímu však vedla ještě neuvěřitelně dlouhá a spleťtá cesta. Zvláště proto, že Mercion neměl ani ponětí o věcech, které se právě jako o závod děly hned vedle něj.

Generál Paelon, rozložený na oválné podušce a s břichem politým od kyselého vína, pyšně pozoroval obličej posla. Posel byl nevelký muž s havraními vlasy a bledou pletí. V ruce nesl štos listin-zpráv z Ras Pharas pro generála Paelona.

„Nuže, čti,“ řekl po dlouhém mlčení poslovi generál Paelon. Posel se ale začal prapodivně kroutit a ošívát, přičemž generál na něj zíral udiveným pohledem. Celou situaci nakonec musel zachránit až Izak Pesti, Paelonův velvyslanec v Ras Pharas a prostředník mezi generálem, který stále dlel na své korunní lodi v Krvavém moři, a jeho vojenskými veliteli, jež nyní dohlíželi na město Ras Pharas.

„Pane, ten posel je němý. Dovolte mi přečíst Vám nejnovější zprávy,“ řekl Izak Pesti a hluboce se uklonil.

„Dobře, dobře. Tak už čti!“ řekl generál nedůtklivě a probodl posla pohledem. „A ty vypadni! A nauč se mluvit!“ zakřičel na něj. Nebohý posel na nic nečekal a opustil prostornou kajutu generála, nyní sloužící také jako zasedací a přijímací místnost.

„Můžeš začít,“ vybídl generál Paelon Izaka Pesti a začal upřeně poslouchat jeho hlášení.

Z něj se dalo po shrnutí vytáhnout pár důležitých věcí. Syn lorda Allistara, lord Hyrian, byl zabit ve své vězeňské cele. Nikdo neví, kdo ho zabil, ani proč. Dále se děly věci ve Velké radě.

Ta byla svolána ihned po obsazení Ras Pharas vojsky generála, přičemž byla donucena mu přísahat poslušnost. Poté byla uznána za vrcholný samosprávný orgán Vejeneje podřízený pouze osobě generála Paelona Tarastara. Ten se v listině, přečtené v nouzovém zasedacím sídle Velké rady, prohlásil za „ochránce Vejeneje, Svobodných zemí, Pirátských ostrovů a právoplatného vyvoleného osvoboditele Haenoru, jemuž musí všichni vzdát hold a uctívat ho“.

Po tomto formálním aktu, jehož cílem bylo ukázat požadavky generála, přišlo na řadu samo fungování Velké rady. Ta předtím neměla daný počet členů, jen stanovený nejnižší počet členů z jednotlivých oblastí říše-Ras Pharas a okolí, Jižní marky, Severní marky, Přímoří, Vysočiny a Ostrova Palcát s okolím. Ten počet zněl-minimálně pět zástupců z každé oblasti-celkem tedy mohla mít Velká rada minimálně 30 členů. Generálovi lidé ovšem přišli s razantní změnou, protože po obsazení Ras Pharas mnoho lordů uteklo nebo bylo zabito. Mnoho jich

také dlelo v exilech anebo stále nepodpořili vládnoucí režim. Proto namísto toho generál zavedl nejvyšší počet členů Velké rady, což bylo nejvýše 20 zástupců z každé oblasti-celkem tedy 120 členů. Minimálně počet záměrně zrušil, pouze stanovil, že pro veškeré hlasování musí být počet přítomných lichý. Následně generálovi lidé přijali od všech, jež se dostavili na schůzi Velké rady, formální přísahu věrnosti a poslušnosti. Nakonec tak přísahalo 21 členů značně ochořelé Velké rady.

Jako další bod programu proto generál dosadil do rady čtyři své důvěrníky a formálně sesadil lorda Allistara z Dol Anastasu za „snahu o rozvrácení království a zneužití majetku království“. Lord Allistar tak již nebyl předsedou, stal se jen formálním členem, navíc zavřeným ve vězení. Z těch, jenž mohli opravdu zasedat, udělali generálovi lidé nositele funkcí, od těch zcela bezcenných po funkce nezbytné k fungování říše. Ty největší funkce samozřejmě dostali lidé nejvěrnější Paelonově věci.

Lord Beoren z Napleosu a lord Grimweld z Jelkaly byli zvoleni místopředsedy Velké rady. Lord Beoren místopředsedou pro obchod, lord Grimweld pro armádu. Post předsedy nechali generálovi lidé schválně neobsazen, protože na něj chtěl formálně usednout sám generál Paelon. Ale to až ve chvíli, kdy u sebe bude mít „Zdroj“ a za zády armádu draků, aby mu pomohla konečně Vejenej srovnat do latě.

Zatím však bylo vše spojené s Velkou radou dohodnuto. Poslední věcí, kterou ještě generálovi lidé stihli, bylo, že propustili z věznice Groleona, velitele ras pharaských stráží. Groleon pak musel pokleknout a přísahat poslušnost Velké radě, načež mu byl jeho titul vrácen a s ním i jeho svoboda. Generál Paelon to nechal učinit nejen proto, že Groleon byl věrný, udatný ale i lstivý a zákeřný, hlavně však proto, že byl již jednou pokořen a pod tíhou lekce od generála nebyla šance, že by v dohledné době pokoušel vzburcovat své jednotky. Stejně mu ale pro jistotu generál stanovil ozbrojený „doprovod“ skládající se ze tří cirrdských vojáků věrných Paelonovi, kteří by při ohrožení od Groleona okamžitě jednali a svrhli ho z pozice.

Toto všechno hlásil Izak Pesti generálovi. Toto všechno vymyslel generál se svými poradci těsně před dobytím Ras Pharas. Toto všechno se nyní ve Vejeneji uvedlo v platnost a on se tak stal jejím vládcem. Sice zatím držel jen Ras Pharas a okolí, ale jeho armáda byla, posílena o

vejenejské loďstvo, obrovská a bylo otázkou času, kdy padne i zbytek znesvářeného království. To ovšem ale muselo počkat. Protože právě nyní se generál chystal vyplout do Vejeneje a získat pro sebe „Zdroj“.

Snil o tom již několik let, prakticky od chvíle, kdy mu Miani vyvěštila, že pokud získá „Zdroj“ bude on, generál Paelon Tarastar, nejmocnějším mužem světa, před kterým pokleknou všichni od západu k východu a že jeho jméno nebude nikdy zapomenuto.

Při vyslovení věštby byl mladým obtloustlým důstojníkem a sloužil daleko v poušti. Od té chvíle ale upřel pohled na jih Jihozemě, kde prý, dle legend a záznamů, měl ležet „Zdroj“. Vše obětoval jeho nalezení a nyní měl k němu blíže než kdy jindy. Věštkyně Miani, kterou si později vzal, mu určila jako místo úkrytu „Zdroje“ Haenor. Nyní měl generál dost lodí na to, aby se k Haenoru vydal a pomocí svého vojska potlačil skřety. Pak už mu nic nebránilo získat „Zdroj“ a hned po něm si pro sebe již regulérně a bez ústupků a intrik zabrat celou Jihozemi.

Generál Paelon se nemohl dočkat chvíle, kdy bude nejmocnějším tlustým mužem, kterého svět kdy poznal.

Ještě několik hodin po odchodu vojenské posádky generála Paelona a především jeho velvyslance Izaka Pestiho to v dočasném sídle Velké rady - dříve zasedací místnosti cechu kupců - pořádně vřelo.

To, že sem velvyslanec přišel s vojenskou silou jako důkazem nadřazenosti, spolu s tím, že generál prakticky jmenoval znovu celou Velkou radu a od každého jejího člena, předtím jeho lidmi důkladně prověřeného, si nechal slíbit poslušnost, znamenalo, že tento tlustý muž byl nyní pánem říše. Ač to zatím nebylo jasné na první pohled a ač to zatím veřejně nevyhlašoval.

Znamenalo to také, že vláda lorda Allistara z Dol Anastasu, trvající dlouhých pět let, skončila a že éra po sametovém převratu v Ras Pharas se nyní změnila na éru v područí generála Paelona. A naděje na změnu byla v nedohlednu.

Generál svým rychlým útokem proměnil téměř polovinu největšího města Jihozemě a zároveň hlavního města Vejeneje v prach, přičemž zajal většinu vejenejských šlechticů a ulice obsadil svými věrnými vojáky. Aby toho nebylo málo, poté generál sebral veškeré vejenejské loďstvo, které

vybavil nabíjecími zbraněmi-vejenejským know-how- a, snad jako projev povýšenosti a výsměchu, přitom sám generál ani jednou nevytáhl paty ze své velitelské lodi daleko v Krvavém moři, kde přijímal své velvyslance a vydával rozkazy bez nutnosti vystoupit na pevninu. Prostě jen přišel, vyplnil, rozkradl, nastavil pořádek a chtěl opět odejít. Tentokrát mířil do Haenoru, kde chtěl (podle věštby, kterou mu kdysi dávno řekla ta jeho nharská coura jen proto, aby ji náhodou nezabil jako její soukmenovce) najít artefakt „Zdroj“ a ovládnout svět. To znělo již na první poslech pošetile a šíleně, ale nikdo neměl sílu ani moc generálu Paelonovi vzdorovat.

Také proto se nyní prozatímní sídlo Velké rady třáslo strachem a zděšením. Všichni mocní lordi napjatě očekávali na odjezd generála, aby právě oni mohli uchvátit moc. Jejich armády se dle rozkazů, vyslaných z Ras Pharas přes posly, houfovaly před hrady a pevnostmi a čekaly na rozkaz k postupu.

Nebylo pochyb, že až generálova velitelská loď zamíří společně s dalšími k Haenoru, ve Vejeneji vypukne dlouho oddalovaná občanská válka. Což generál ještě umocnil tím, že nejmenoval předsedu Velké rady, tedy nyní nejmocnější post v celém království. Na ten si dělalo zálsuk příliš mnoho mocných mužů a generál nechtěl nikoho vyvýšit ani upozadit. Což ale paradoxně všechny muže smrtelně urazilo a byli kvůli tomu ještě více nesmiřitelní.

Atmosféra byla tak hustá, až by se dala krájet. Všichni čekali na odjezd generála s vojskem, aby pak, byť jen kvůli nepatrnému popošťouchnutí, započali válku o moc, čest a slávu.

A nečekali jenom členové Velké rady. Kromě nich čekalo na svou šanci i mnoho odpadlíků a zrádců, stejně jako velká skupina přívrženců staré monarchie dlejší ve Svobodných zemích. Tato skupina měla dokonce před ostatními již mírně navrch. Začala totiž již jednat a hledat spojence. A to jak mimo, tak i uvnitř samotného znesvářeného království...

Izak Pesti seděl nervózně na křesle vyhrazeném pouze pro předsedu Velké rady Vejeneje. Křeslo bylo po dobytí města generálem Paelonem přeneseno z rozbořeného starého sídla Velké rady do nynějších

prozatímních prostor malého paláce cechu kupců. Nyní stálo pod okny do velkého sálu, jež zel celý prázdnotou.

Generál Paelon Tarastar dobyl velké město Ras Pharas, aniž by se dotkl nohou země. Vše řídil ze své lodi v Krvavém moři-včetně dobytí města, vyplenění a restaurování vládnoucích vrstev. Když bylo, dle jeho úsudku, vše potřebná zařízeno, sebral generál nově získané loďstvo, zverboval muže ochotné pro něj válčit (které vyplatil zpětně získaným zlatem z ras pharaské pokladnice), naložil nabíjecí palné zbraně a vydal se do Haenoru. Tam na něj, dle slov jeho milenky Miani Tarastar, čekala „sláva, bohatství a osud“. Generál se mu rozhodl jít naproti a jedině, co stihl před odjezdem, proběhnuvším měsíc po dobytí Ras Pharas, bylo, že nainstruoval Izaka Pestiho, aby ho zastoupil v dohledu nad nepoddajnou šlechtou.

„Musíš je držet pod krkem, a pokud se podaří nadechnout, musíš je náležitě přidusit. Rozděl moc a nedopust', aby jí někdo získal příliš. Pamatuj, že hlavní moc mám být já, tedy nyní ty, jakožto vládnoucí síla po dobu mé nepřítomnosti. Dbej na to, ať mi předáš po mém návratu jednotnou a zabezpečenou říši. Opatruj se, příteli,“ řekl mu generál Paelon, když si ho těsně před odjezdem pozval na svou velitelskou loď, kde mu udělil titul správce provincie Vejeneje (tak byl ale titul znám pouze generálu a jeho blízkým spojencům, pro všechny ve Vejeneji byl Izak Pesti nezávislým pozorovatelem zmocněným generálem Paelonem). Poté si generál s Izakem připil na úspěch svého tažení a ukázal mu svého nového společníka.

Tím společníkem byl šlechtic, syn lorda Allistara, lord Rolland z Dol Anastasu. Byl vyhublý, zarostlý šedým vousem, bledý a v ústech mu chybělo několik zubů. Přesto se ale pokoušel tvářit urozeně a suverénně. Izak ale dobře věděl, proč lord Rolland odjíždí a proč vůbec získal od generála dar dalšího života, ač byl usvědčeným zrádcem a podrývačem moci Velké rady.

Lord Rolland byl jediným zbylým synem svého otce a mohl se tak ukázat jako cenná pojistka. Kdyby totiž nastali v Ras Pharas problémy, mohl Izak Pesti v krajním případě osvobodit lorda Allistara, aby opět spravoval město. Ne však pro svůj prospěch, ale pro zachování života svého posledního žijícího syna. Pokud by zklamal, Rolland by zaplatil životem. Nebo by jím zaplatil lord Allistar a Rolland by ho po svém návratu nahradil v ras pharaské cele.

To byl tedy pravý důvod záchrany jeho života a jeho nenadálé výpravy.

Společně s generálem, jeho ženou Miani, spoustou sloužících a lordem Rollandem, pak cestovala ještě Triara, bývalá milenka lorda Allistara a nyní „dvorní dáma“ generála, a několik malých chlapců i dívek, což byli „hosté“ (doopravdy však rukojmí) od šlechticů zajatých v Ras Pharas po jeho dobytí. Většinou to byli mladí chlapci okolo deseti až patnácti let a dívky od dvanácti do osmnácti, jedinou výjimkou byl Maek, již bezmála třicetiletý syn lorda Sallora z Reveranu. Jedinými rody, jež nedodali žádného ze svých příbuzných jako „hosta“ byli rody z Ras Pharas, s ním spřízněný rod z Errolu a rod z Caelie, obecně považovaný za rod zrádců, nad nímž byla vyhlášena klatba Velké rady a měl být de facto všemi prostředky přinucen k poslušnosti v novém pořádku v říši. Ostatní rody pak byly donuceny zaplatit „daň míru“, aniž však bylo jasné, jak dlouho tento mír, v době nepřítomnosti generála Paelona, vlastně vydrží.

Jeho mužem ve městě byl nyní Izak Pesti, ale město se již týden muselo starat o svůj chod bez přítomnosti většiny z generálových mužů, jež odpluli do Haenoru, a staré mocenské vrstvy začaly opět vystrkovat růžky. Nyní sice ve městě nikdo nepodněcoval nepokoje, Izak Pesti ale svou duší diplomata a stratéga cítil, že hrozba není daleko. Zbývalo jen čekat, z jaké strany přijde.

Za své doby zrání jsem zažil mnohé. Stal jsem se svědkem mnoha událostí měnících svět, viděl jsem bitvy, které již nikdy nezapočnou a také jsem se seznámil s těmi největšími hrdiny celé Jihozemě. A mezi ně řadím také Dveorga Krátkonoše, vousatého trpaslíka, jehož jsem mohl (což pro mě bylo velkou ctí) nazývat svým přítelem.

Dveorg Krátkonoš byl pravým vyslancem svého lidu-byl tvrdý, neústupný, věrný a vousatý. Díky tomu jsem si ho oblíbil a, i přes mé stáří a vetché kosti, ho stále jednou za čas navštěvuji v obrovském mauzoleu vystavěném trpaslíky v Hrubém kameni na jeho počest.

Svannova velká kronika - Dveorg Krátkonoš

VI. Hrubý kámen

Dveorg se svými muži nechal loď zastavit u skalisek vzdálených ještě pár kilometrů skrz hory od samého počátku města Hrubý kámen. Nechtěl nežádanou pozornost, protože jeho úkol byl tajný a navíc potřeboval získat alespoň pár příslibů spojenectví, než celý podnik rozjede ve velkém.

Kapitán lodi dostal slíbenou odměnu, načež se uklonil, vyložil cestující i náklad, a urychleně zmizel i se svou lodí zpět k Mořské bráně. Nechtěl se rozhodně do ničeho zaplést a Dveorg to jen schvaloval. Přišla nešťastná doba a nikdo neví, co z ní vzejde. Proto je pro prosté lidi, trpaslíky a možná i pro elfy lepší držet se stranou a vyčkávat. Ne však pro Dveorga Krátkonoše! Ten dostal úkol a na svou čest vůdce Trpasličího klanu ho splní.

Balwin, Certwin a Svann se vykoupli ve slané mořské vodě a navlékli si prosté šaty námořníků, které ještě před odjezdu vyměnil Dveorg s kapitánem lodi za jejich oplátovaná brnění. Trpaslíci sice svá brnění, sekery i přilbice zbožňovali, ale nyní nebyla správná chvíle pro jejich nošení. Díky převleku se z celé čtveřice stali nuzní tuláci procházející se horami a jejich pravé počínání tak zůstalo skryto. I tak ale Certwin, Balwin, Svann i Dveorg měli pod bílými umaštěnými košilemi pásek a pochvu s nabroušeným nožem (Dveorg pak měl na zádech ve speciálním pouzdře několik malých zašpičatělých ostrých železných projektilů nazývaných trpaslíky nun-čaky).

Dveorg neměl ani ponětí o tom, co se děje v největším městě světa, v Ras Pharas. Svann, bystrý to mladý hoch, ho seznámil s mnoha událostmi z poslední doby od nemoci krále Anduira přes zmizení prince Merciona do Hvozdu po pád lorda Allistara. Dveorg napjatě poslouchal a ukládal do paměti. Jen při zmínce o cestě prince Merciona do Cirrdy sebou Dveorg trochu trhl. Vzpomněl si totiž na mladou elfku s nemocným mužem, kteří hledali „Zdroj“. To se ovšem neslučovalo se zájmy trpaslíků a tak museli nastoupit věčnou cestu vykoupení.

„Bylo možné, že ten muž, kterého jsem nechal zemřít v poušti, byl princ Mercion? Mám i já podíl na téhle patové situaci?“ proletělo náhle Dveorgovi hlavou.

„Ne. Já jen dělal to, co bylo nezbytné pro můj lid. Můj král i mí bratři to schvalují a tento akt považovali za nezbytný,“ odpověděl si ihned ve snaze zahnat špatné svědomí. To ale stále někde v koutku jeho mysli přebývalo. Dveorg ho ale protentokrát oslabil a odehnal. Mohl přesunout myšlenky k jejich cestě.

„Do Hružova dorazíme nejdříve na zítřejší poledne. Tedy v případě, že půjdeme celou noc,“ řekl Dveorg. Certwin i Balwin souhlasně přikývli, Svann se znechuceně rozhlédl po okolních horách a kopcích. Ty byly doslova všude. Čtveřice stoupala vzhůru po kamenitých svazích bez konce, přičemž pod nimi byly jen dorážející vlny moře a malá oblázková pláž. A když konečně vystoupili vzhůru, nebylo to o nic lepší. Všude okolo nich byly nekonečné pásy hor, celé okolí bylo porostlé jen mechy a lišejníky a oni sami procházeli skrz hustou studenou mlhu. Svann nemohl uvěřit, že někde pod nimi se nachází pole, louky nebo lesy. Sám totiž viděl jen mlhu, mlhu a ještě jednou mlhu.

„Máš splín z mlhy?“ zeptal se Svanna věčně dobře naložený Certwin.

„Tohle je úplně kulový. To nejni žádná pravá mlha,“ přidal se do hovoru Balwin. Ten neměl jazyk vůbec tak uhlazený jako Certwin. Na rozdíl od něj byl ale mladší a o trochu více přívětivější k „cizákovi“, jak trpaslíci Svanna nazývali. Dveorg, vůdce skupiny, pak povětšinou kráčel sám v čele, mumlal si pod vousy a jakýchkoliv debat, krom debat o velikostech diamantů a o nejlepším trpasličím dolu, se neúčastnil.

„To u nás, myslím v Goinii, je mlha tak hustá, že se dá nabrat lžíci. A ptáci, nekecám, jsou z ní tak zmatený, že se vzájemně srážej a padaj na zem jak balouny,“ pokračoval Balwin.

„Jak dlouho ještě půjdeme tou mlhou?“ zeptal se Svann nejistě.

„No. Když jsem tady byl naposled, ta mlha nás zavedla až do Hružova. To je předměstí Hrubýho kamene. Tam se ti bude líbit,“ řekl Balwin a šťouchl Svanna do žeber. Gesto to bylo možná přátelské, ale provedené s takovou silou, že se Svannovi žebra málem rozskočila.

„Myslím, že se udusím. Je tady příšerný vzduch, nedá se vůbec dýchat!“ zalamentoval Svann.

„No jo mladej, nesmíš tolik žvanit a víc vydechovat. Takhle hele,“ řekl Balwin a silným zabafáním předvedl Svannovi jednu z lekcí trpasličího

přežití v horách. Svann se pokusil o totéž, ale pouze se zakuckal. Všichni tři trpaslíci se rozesmáli.

„Ty jsi mi pěkněj chlápek. Doufám, že tvoje jediná užitečná vlastnost není žvanění. Jinak tě můžeme rovnou nechat v Hružově jako přísadu do polívky,“ řekl zpředu se vynořivší Dveorg načež zase zmizel v mlze. Svann zhluboka polkl a zbledl.

„Neboj. On tě jen škádlí. My trpaslíci jsme sice nedůvěřiví k cizákům, ale svý kámoše si hýčkáme,“ uklidnil rychle Svann Balwin a říhnul si.

„To je tím povětřím,“ vysvětlil hned.

„Hlavně, že nemáš větry,“ dodal kysele Certwin. Svann si nemohl pomoci a musel se rozmluvě trpaslíků pousmát.

„Alespoň, že jsem přes to přeze všechno v dobré společnosti,“ pomyslel si a zkusil opět zablafat hustý vzduch jak ukazoval Balwin. Tentokrát se mu povedlo, až ucítil, jak se mu jeho plíce nadouvají. Náhle mu bylo dobře a byl lehký jako pírkó.

„Vzhůru do Hružova, ať je tam co chce. Jsem Svann a vedu tři trpaslíky. S nimi jsem nejen v dobré společnosti, ale i v bezpečí,“ pomyslel si a zrychlil krok. Blížila se noc a mlha zvolna ustupovala.

Trojice trpaslíků a Svann po dlouhém pochodu skrz zasněžené vrcholky hor začala konečně scházet dolů, směrem k zplacatělému kopci, umístěném mezi ostrými vrcholy, kde se rozkládalo trpasličí město Hrubý kámen. Trpaslíci Svanna sice ujišťovali, že cíl je již nedaleko. Svann jim ale s každým dalším kilometrem věřil méně a méně.

Pak náhle sešli z jednoho kopce na malou pláň hustě porostlou stromy.

„Tohle již určitě musí být les nedaleko od Hrubého kamene,“ ozval se Certwin.

„Souhlasím. Byl jsem tady teda zatím jen jednou a to ještě jako trpasličí kluk,“ ozval se Balwin, kterému tehdy prý bylo jen necelých třicet a byl tak brán mezi trpaslíky stále jako pouhé dítě, „ale přesně takovejhle les si pamatuju. Nebo skoro takovej.“

Dveorg si nepřítomně poslechl slova obou trpaslíků, přičemž celou dobu stál a zíral na stromy. Najednou se sehnul, sebral ze země kámen a

hodil ho přímo proti jednomu z nich. Ten se, proti všem přírodním zákonitostem, uhnul.

„Pochybují, že ty stromy měly tenkrát oči a chodily,“ řekl klidně Dveorg a vytáhl od pasu sekeru. Ostatní trpaslíci ovšem zbraň neměli, a tak společně se Svannem ustoupili směrem zpět k vrcholku, odkud před chvílí přišli.

„Jsou to stromovci a čekají tady na nás,“ řekl Dveorg a kroužil sekerou ve vzduchu v jednom velkém kruhu. Několik stromů vedle něj se začalo třást a syčet. Pak některé ze stromů s velkou námahou vytrhly ze země své kořeny a začaly je náhle využívat k podivnému plazení se po trávě. Plazení směrem k Dveorgovi. Dveorg ale zachoval klid, jen stále točil ve vzduchu sekerou.

„U nás doma jsem porazil smečku ligrů¹, kteří byli dobré tři metry velcí a měli zuby dlouhé jako je moje ruka,“ řekl klidně Dveorg.

„Takže vy mě rozhodně nemůžete vystrašit!“ zakřičel a prudce sekeru zarazil do země. Několik pohybujících se stromovců sebou šklublo, ale stále se prapodivně plazili dál směrem ke Dveorgovi.

Svann celou situaci napjatě pozoroval, aniž si všiml, že se Certwin a Balwin vzdálili. To, že byli pryč, si uvědomil teprve tehdy, když se vrátili a každý držel v ruce dlouhý klacek s naostřenou špičkou.

„Je načase sehnat nějaké dříví na zátop!“ vzkřikl Certwin a vrhl se mezi plazící se stromovce. Balwin nezůstal o nic pozadu. A tak se Svannovi naskytl nádherný pohled na trpaslíky bušící do obrovských, jistě minimálně pětimetrových, stromů se žhnoucímá očima ukrytými v dutinách vypadajících jak vyklovaných od datlů, jež se kolem sebe neohrabaně oháněly dlouhými větvemi. Ač byla stromů přesila, malí trpaslíci mezi nimi pobíhali a poskakovali tak dlouho, dokud z původně menšího lesíků nezbyla jen pláň s několika desítkami popadaných stromů se zcela vyrvanými kořeny pokrytými podivným žlutým slizem.

„Ten sliz je výborný na zakládání ohně,“ řekl zkoprnělému Svannovi Dveorg a ihned mu to i ukázal, když přímo z jednoho z blízkých padlých stromovců učinil hořící táborák.

¹ ligr - míšeneček tygra se lvem žijící na Velké poušti

„Škoda, že se nedají jíst. Ale alespoň je z nich teplo,“ ozval se Balwin a přitáhl si dalšího mrtvého stromovce blízko k plápolajícímu ohni, kde ho použil jako lavici.

To už se ale vytratil Certwin, aby se jen za několik málo minut vrátil s dvojicí roztomilých králíčků, kterým zakroutil krkem. Balwin je u ohně vmžiku stáhnul z kůže a pak už nic nebránilo tomu, aby si na nich po opečení nad ohněm pochutnali.

„Trochu se prospíme a zítra ráno opět vyrazíme. Myslím si, že Hrubý kámen již opravdu není daleko,“ řekl Dveorg a, snad aby šel ostatním příkladem, usnul u ohně kolébavým a uchrápaným spánkem. Svann, Balwin i Certwin ho brzy následovali.

Probudili se teprve, když již Světloňoška pevně zářila na obloze. Trpaslíci si pročesali dlouhé vousy, Svann si vyšťoural se zubů zbytky králíka, načež se vydali na další cestu.

Do Hrubého kamene přišli za brzkého odpoledne a to po hlavní cestě končící přímo u hlavní brány. Tu, dle vyprávění Certwina a Balwina Svannovi, zpravidla hlídala dvojice trpasličích strážů. To ale možná platilo za vlády krále Anduira. Nyní totiž byla u brány celá jednotka trpaslíků a v lese, několik metrů od cesty, pak číhali ochočení vlci s trpasličími jezdci pro případ nutného zásahu.

Dveorg jdoucí po celou dobu v čele průvodu, došel k prvnímu trpaslíkovi, pokrytém od hlavy až po paty v železném brnění, a dle trpasličího zvyku si sundal přilbici a odplivl si pod nohy. Trpasličí strážce pozdrav oplatil.

„Co zde chcete?“

„Jmenuji se Dveorg Krátkonoš, jsem vůdcem Trpasličího klanu, a toto jsou mí přátelé.“

„I ten člověk?“

„I ten člověk.“

„Důvod návštěvy našeho města?“

„U všech praotců!“ zaláteřil Dveorg, „Kam se jen poděly dobré mravy? Dříve by stačilo přijít na návštěvu jako trpaslík za trpaslíkem. Dnes ale musíme udávat důvody návštěvy, jinak si můžeme zase jít po svých jako nějaká horská verbež.“

„Promiňte, pane,“ omlouval se trpasličí strážce. Přese všechno byl Dveorg členem Trpasličího klanu, organizace mezi trpaslíky nejvíce vážené a uctívané. Každý malý trpaslík se chtěl v dětství stát členem klanu a jen těm nejodvážnějším a nejmoudřejším se to vyplnilo. „Nahlásím...řekněme...zdvořilostní návštěvu u vladyky. Správně?“ řekl strážce.

„Výtečně,“ odpověděl mu Dveorg a opět si uplivil na znamení rozloučení. Strážce si uplivil taktéž, načež zmizel za velkou železnou bránou do města. Za pár okamžiků ale již byl zpátky.

„Vladyky je velmi poctěn vaší návštěvou a již se nemůže dočkat, jak vás přivítá. Následujte mě, prosím,“ řekl strážce uctivě a celá čtveřice nově příchozích ho následovala skrz velkou železnou bránu do trpasličího města. To se rozlézalo po úpatí horských vršků až po svahy svažující se dolů ke skaliskům u moře. Procházeli kolem malých jednopatrových stavení s jen několika málo okny a dveřmi, kterými nikdo vyšší než metr neprošel se zvednutou hlavou. Minuli několik uliček plných překvapených trpaslíků, trpaslic i trpasličat, jež kovali v kovárnách, prali prádlo či se honili v úzkých šterkovaných uličkách. Nakonec se zastavili na malém náměstíčku s kašnou uprostřed a strážce zaklepal na dveře velkého domu, který se od ostatních odlišoval tím, že měl dvě patra s okny vykládanými zlatem a diamanty a také tím, že měl vstupní dveře vysoko nad hlavu Svanna a na nich se skvěl nápis VLADYKA HRUBÉHO KAMENE.

„Kdo tam?“

„Čtěný Dveorg Krátkonoš,“ představil se Dveorg. Dveře se zavrváním pootevřely, takže skupinka mohla vstoupit. Trpasličí strážce zůstal hlídat u dveří.

Ocitli se v široké hale s masivním dřevěným stropem, kamenným stolem se spoustou židlí a s vysokým trůnem přímo u stěny naproti dveřím, kde stál mezi dvěma okny a světlo z nich se odráželo od diamantových schůdků. Na trůně seděl podsaditý trpaslík s dlouhými bílými vousy a plešatou hlavou. Měl namalovány silné černé stíny a na lesklé hlavě měl nasazenou pozlacenou ratolest. Byl to bezpochyby vladyka. U jeho trůnu pak postávala čtveřice po zuby ozbrojených trpaslíků v černé plátované zbroji s přilbicemi na hlavách a se sekerami v rukou.

„Vítám tě, Dveorgu Krátkonoši, veliteli Trpasličího klanu. Co tě k nám přivádí?“ zvolal ze svého trůnu vladyka. Dveorg, Balwin i Certwin se hluboce uklonili. Svann je rychle následoval. Za svůj život toho o životě trpaslíků v Hrubém kameni mnoho přečetl, skutečnost ho však přesto zaskočila. Taková nádhera, takové bohatství. Nebylo divu, že lord Allistar bažil po jejich městě. Bohužel pro něj už ale nestihl dát povel k jeho získání. Zase ale naštěstí pro všechny ostatní, zvláště pak pro trpaslíky Vejeneje.

„Jsem zde ve věci hluboce pracovní. Mohu blíže?“ otázal se Dveorg.

„Jistěže. Ty i tví přátelé jste mými hosty,“ řekl vladyka, ale nikomu neuniklo, jaký zlý pohled vrhl na Svanna.

„Nemusíš se bát. On je náš přítel a dluží nám svůj život,“ řekl Dveorg. Vladykův výraz povolil a Svann si trochu oddychl.

„Jsem zde jako velvyslanec lorda Ulldarta, pána z Errolu a pretendenta trůnu,“ začal Dveorg vysvětlovat. Vladyka si podepřel bradu a poslouchal.

„Já a mí bratři jsme dostali úkol shromáždit jednotky k sesazení režimu generála Paelona a jeho posluhovačů. Než se lord Ulldart vydá na cestu do Ras Pharas, aby navrátil pořádek, chce mít jistotu, že bude mít doma dostatečnou podporu.“

„Jsi ušlechtilý trpaslík a já ti důvěřuji. Proto mi řekni- co z podpory lorda Ulldarta budeme mít? A co z ní máš ty?“

„Dobře vím, že jste se již pokoušeli bojovat s lordem Allistarem a že vaše akce selhala. Nyní ale budete mít mnohem větší podporu, a pokud zvítězíme, již žádný král Vejeneje si nedovolí přijít k vašemu prahu a vybírat daně. Hrubý kámen bude svobodným územím, a kdo by to byl býval neuznal, ten ať pozná ostří mé sekery!“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil vladyka Dveorga. Jeho hlas byl pořád studený a nejasný. „Chystali jsme se bojovat již před pěti lety. Společně s elfy a lidmi z Bažiniště. Jenže naše povstání bylo prozrazeno, elfí armáda pohybuující se z Hvozdu byla zmasakrována, jejich město Yuiria bylo vypáleno a my, jež jsme naštěstí ještě nedokončili zbrojení a nespáchali tak faktické provinění, jsme byli pokutováni ročním výnosem z našich dolů a také decimací, kdy měl každý desátý trpaslík odejít z Hrubého kamene sloužit lordu Allistarovi do Ras Pharas. Od toho nás ale zachránil můj předchůdce, statečný vladyka, jež raději polkl jed, než aby něco

takového připustil. Můžeš nám garantovat, že to nyní bude jiné? Bezpečnější?“

Dveorg na chvíli zamrzl. Brzy se však dostal k sobě a začal hovořit.

„Lord Ulldart má podporu pánů Svobodných zemí i mnoha lordů Vejeneje. Naše armáda bude mnohokrát vyšší než ta vaše a elfů. Navíc je lord Allistar plně ovládnut generálem Paelonem, jež si co nevidět přijede pro své lodě. Dle našich špehů totiž jeho úmysly zahrnují kromě Vejeneje i Haenor.“

„Nechci vás zklamat,“ řekl vladyka smutně, „ale věci se po dobu vaší cesty hodně změnili. Lord Allistar je nyní ve vězení, generál dlí v Ras Pharas a celá říše je na prahu občanské války. Jak chcete v takovéto chvíli získávat spojence,“

Dveorg, Balwin, Certwin i Svann byli hodně zaraženi. Byli na moři jen krátce, i tak se ale stalo tolik věcí.

„Omlouvám se, ctěný vladyko, potřebuji čas na promyšlení nových poznatků a uvědomění lorda Ulldarta,“ řekl Dveorg a i se svými společníky opustil sídlo vladyky. Venku pak všichni zapadli do prvního hostince do toho nejzapadlejšího koutu a zírali do prázdna.

„Vzali jsme tě s sebou, protože ses choval jako velký znalec politiky a diplomacie. Takže teď se ukaž. Má cenu dál vyjednávat nebo ne?“ zeptal se Dveorg Svanna upíjejíc z korbely piva a s tvrdým výrazem ve tváři.

„Řeknu to takhle,“ začal Svann s pocitem, že nyní je čas, aby využil všechny vědomosti, které kdy načerpal z knih. „Trpaslíci jsou již od počátku všech kronik národem, který se ve všech sporech prohlašuje za neutrální. Trpaslíci si tvrdě střeží svoje-svá území, své monopoly-ale v ostatních věcech by raději ustoupil, než aby dali podnět k válce. Přece jen je něco jiného válčit s nhary a s vycvičenou armádou.“

To, že trpaslíci z Hrubého kamene porušili pravidlo trpaslíků o neutralitě, svědčí o tom, že je lord Allistar musel již opravdu velmi utiskovat a oni se začali bát toho, že přijdou o svou svobodu a budou se muset složit pod nadvládu lidského vojska. Také proto se spojili s elfy z Hvozdu, kteréžto jinak nikdy nevyhledávali, a připravovali se na válku.

Jenže, válka se nevydařila a trpaslíci, ač z ní nevyšli příliš oslabeni, kvůli ní přišli o nálepku věčně neutrální rasy. Proto teď již nebudou

opomíjeni při stanovování mantinelů ani při dělení stran. Bud' půjdou s jedněmi a budou nepřátelé druhých nebo naopak. Jiná cesta pro ně již není.

Pro také, podle mého názoru, s námi půjdou do boje jen za těch podmínek, že budeme vítězit. Vyhraje pár střetů a trpaslíci z Hrubého kamene nasadí přilbice a vyrazí. Jinak je z jejich hor nikdo a nic nedostane.“

„Takže říkáš neutrální ze všech stran?“ zeptal se Certwin nejistě.

„Možná nám dají eskortu dolů z hor. Víc toho ale čekat nemůžeme,“ odpověděl Svann od srdce. Dveorg, Balwin i Cerwin přikývli.

„Pak tedy nebudeme o eskortu ani žádat. Zanechám tady pro vladyku dopis, že kdyby si to přece jen rozmyslel, lord Ulldart ho přijme s otevřenou náručí. To je vše co tady nyní můžeme udělat. Asi je načase pokračovat dolů z hor a pokusit se najít spojence tam,“ rozhodl Dveorg a všichni souhlasili.

Večer tak čtveřice branou opustila město a vydala se po cestě dolů z hor. Ve městě po ní zbyla jen obálka adresovaná pro vladyku Hrubého kamene. Stála tam přesně ta samá slova, která vyřkl Dveorg v hostinci. K tomu ale přišla malá poznámka pod čarou:

Princ Mercion u vás kdysi byl a pomohl vám. Udělali jste z něj přítele trpaslíků a slíbili mu pomoc v případě nouze. A nyní tento případ nouze nastal a tento přítel i mnoho lidí jako on potřebují pomoc.

Čtveřice poutníků sešla po trpasličí stezce a zamířila do velkého kupeckého města Jelkala. Tam chtěli nabrat síly a pak se odtud vydat po proudu řeky Dano do Caelie a Přilby, regionu, který lord Allistar nikdy ani formálně nezískal. Pokud opravdu padl a generál Paelon byl v Ras Pharas, Caelia představovala jasný záblesk naděje pro všechny ostatní spojenectví. Pokud měla přijít bouře, první větry se musely vzdout právě tam.

Nízké budovy provinčního města Jelkaly se k sobě tiskly ve změť malých uliček a náměstíček, kde sídlilo mnoho hostinců, nevěstinců či pochybných obchodů s ledasčím.

Čtveřice zapadla do hostince „U Zlámané podkovy“, kde do sebe trpaslíci obrátili několik rund silného vejenejského piva. Svannovi stačily pouze dva poháry, aby se zhroutil k zemi a usnul. Zatímco na člověka, a ještě tak slabého jako byl Svann, působilo pivo opojně a blouznivě, trpaslíkům a jejich tvrdé nátuře pranic nevadilo, pouze je trochu rozveselilo a rozvířilo vlny rozmluvy a zábavy.

Blížila se půlnoc, když se hostinec již zcela zaplnil kunčafy. Trpaslíci seděli u stolu nedaleko dveří a popíjeli se Svannem spícím na podlaze. U stolů vedle sedělo několik kupců, jež potichu vyprazdňovali své korbely a očima přejížděli po místnosti. Byla těžká doba a obchod zrovna dvakrát neprosplával. Dalšími sedícími pak byla čtveřice vojáků ve výslužbě, jež již měli červené nosy a rozvázané jazyky. Jeden z nich zrovna zpíval trošku hanbatou píseň o statkáři a pasačce, přičemž se v ní tyto dva potkali na slámě a na seně. U barového pultu hostinský zrovna naléval dvěma ostýchavým dívkám zázvorové pivo a v úplném rohu místnosti se jeden opilec pokoušel vecpat své tělo do myší díry.

Společnost žila svým životem a začala se postupně spojovat v jeden celek. A protože v ní trpaslíci byli postupem času těmi zdaleka nejstřízlivějšími, začali vyzvídat a vyptávat se.

„Jojo. Ras Pharas ovlád generál. Jen se to tam hemží jeho žoldákama. Jako na potvoru tam ale zrovna byla kupa šlechticů z celý země. Ty mu prej museli slíbit poslušnost a on dokonce sám jmenoval všechny členy rady. Krom jejího předsedy, což byl sice lord Allistar, ale samo sebou, že z báně žádnýho předsedu dělat nebude,“ vyprávěl rozjařeně jeden z vojáků Dveorgovi.

„No, lord Allistar si užil svý. Víte, že mu zemřeli dva synové. Vejenyje zabili na Urilii, protože prej celej ostrov Palcát si nyní bude vládnout sám a žádný Ras Pharas nepotřebuje, a Hyriana někdo zabil ve vězení? Říká se, že za obojím stojí duch prince Merciona. Co ten si s nima chudák zkusil. Honili ho jako psa dokavad' nezmizel bůhví kde (Svann sice věděl kam-do Cirrdy-ale nyní spal a nic z rozhovoru neslyšel),“ přidal se jeden podnapilý obchodník.

„A jak to teda u vás vidíte dál?“ zeptal se Dveorg opatrně.

„Doba je zlá. Všude je napětí a kšefty nekvetou. Je mi sice líto krále a jeho děti, ale už je to přes pět let co umřel a království pořád nedrží pospolu. Kvůli tomu neprodáváme, nevyvážíme, jen platíme a platíme

daně blbýmu generálovi,“ zanaříkal další obchodník s plnovousem páchnoucím po několik dní usychajícím pivu.

„Svatá pravda. Ať si vládne, kdo chce. Hlavně ať dá spravedlivý daně a přinese mír. Lord Allistar si vydržoval armádu ve Hvozdu. Sice ji měl, ale když přijel generál, byla kilometry daleko. Kdyby raději za ty vyhozený peníze opravil domy, postavil školy a nakoupil chleba pro chudinu. Za krále Anduira měl alespoň každý co do huby, když on vždycinky v zimě rozdával v Ras Pharas chleba, mouku a vařil polévku. Lord Allistar tohle všechno ale zrušil a všechny ty ušetřený peníze cpal generálu Paelonovi, aby na nás náhodou nezaútočil. Takže nakonec vyhozený peníze,“ povzdychl si voják.

„A kdo tady teď ve městě vládne, když říkáte, že šlechtici jsou povětšinou v Ras Pharas?“ zeptal se Dveorg.

„Ty asi nejsi zdejší, vid’?“ zeptal se obchodník s dlouhým zapáchajícím vousem. Nečekal však na odpověď a mluvil dál. „Už od prvních osadníků v našem pěkným království to máme tak. Hlavní slovo má král. Po králi je Velká rada, kde jsou ti nejmocnější a nejbohatší ze všech koutů říše. Ta má radit králi. Po ní je pak šlechta - urozená z měst, nebo menší z vesnic. Po šlechtě jsou pak manové. Manové jsou, nebo spíš byli, chudí prostí lidé, kteří se ale, buď penězi nebo činy, domohli skoro šlechtického stavu. Manové mají právo vybírat daně, svolávat vojsko a zastupují šlechtice v době jeho nepřítomnosti na panství. Svůj titul na rozdíl od šlechtice nemají dědičný, takže když zemřou, musí se zvolit někdo na jejich místo. A aby se man odlišil od chudáka, jako jsme ty nebo já, přidává si většinou druhý jméno, ne sice něco jako z tohletoho, ale třeba jméno otce, dědka nebo třeba toho šlechtice co ho pasoval...“

„Dobře dobře. A je teď ve městě nějaký man nebo někdo takovej?“ zeptal se Certwin nedočkavě.

„Jojo. Je tady. Jmenuje se Grimweld Pulco, ale my mu říkáme Pukavec,“ odpověděl voják.

„A jaký je to muž? Věrný? Stálý?“ převzal otěže vyptávání pevně Dveorg.

„No...jak se to vezme. Je to starší chlap. Vyšvihl se díky sňatku a od té doby dělá u lorda Grimwelda, vlastně dělal i u jeho tatíka Garimella. Nejdřív byl výběřčím, pak správcem hradu a nyní je kastelánem a zástupcem lorda po dobu jeho nepřítomnosti. Je trošku škudlil a vyžírka,

ale jinak je to příměj a čestnej chlap,“ řekl znovu voják, načež se opřel o korběl s pivem, kterýžto převrhl a celý se polil.

„Ďas aby to spral!“ zaláteřil a vztekle se odbelhal k barovému pultu pro další pivo. Dveorga ani jeho kumpány již nenapadali další otázky a tak raději ponořili své nosy a vousy do korbelů. Do města Jelkaly pomalu přicházel den.

Když se druhého dne všichni včetně Svanna ráno probrali s těžkou kocovinou, rozhodl Dveorg, že ještě chvíli pobudou v hostinci a ve městě a na cestu do Caelie po proudu řeky Danu se vydají až dalšího dne. Dveorg trochu doufal, že se dozví více novinek, hlavně ho ale pekelně bolela hlava a Svann se tak motal a blekotal při tom, že byla další rychlá cesta zhola nemožná.

Celý den strávila čtveřice chozením po Jelkale, kde od kupců za celkem nízké ceny (vzhledem k cenám panujícím za vlády krále Anduira) koupili zásoby na cestu do Caelie, jež měla, dle odhadu Svanna, který se po poledni trochu zotavil, trvat jeden až dva dny, vzhledem k počasí, které bylo v okolí řeky Danu hodně rozdílné.

Zatímco v Ras Pharas bylo po celý rok teplo a v létě až tropicky, v Dol Anastasu vály studené větry a všude po okolí se tvořily bažiny, v Caelii a jejím okolí bylo značně deštivo a mlhavo (hlavně proto, že město leželo v deltě řeky Danu v nízkém údolí).

Svann měl velké vědomosti ohledně geografie Vejeneje a díky tomu skupině opět prokázal své kvality. Nehodil se ani k boji ani na pitky, byl však mistrem taktiky a s tím prakticky všeho, co se dalo vyčíst ve starých knihách od dějin po přírodopis a právě geografii.

Před cestou ale opět nadešel večer a trpaslíci společně se Svannem opět zasedli u stolu v hostinci. Tam se postupně vytvořila stejná společnost jako minulého večera, jen dvě dívky u baru nahradil místní trubadúr s vybledlým širákem a neposednou loutnou na zádech. Tiše zpíval teskné melodie, většinu z nich s melodií převzatou z elfích balada a při tom usrkával jablečný mošt z nedalekých vysočinských vinic.

Vysočina byla dlouhým pásem úrodné půdy, kde se dařilo hroznům, bramborům, řepě či roztodivným květinám a stromům. Byla z jedné strany sevřena Hvozdem, z druhé řekami Danu a Napaldia a ze třetí

Říčními horami. Lordi z Vysočiny byli bohatí, výřeční a veselí, stejně tak ale i umínění, zatvrzelí a přesvědčení o své neomylnosti, takže vlastně i trochu ješitní. Udržovali komplikované vztahy s posádkou Hvozdu s i elfy od kterých občas koupili semínka nádherných starodávných rostlin původem ze Starolesa výměnou za obilí, brambory a mezi elfy stále oblíbenější víno.

Na začátku večera si každý opět hleděl svého, ale s houstnoucí tmou opět začínala konverzace nabírat na obrátkách. Kupci probírali další poklesy cen, vojáci zapíjeli nudnou službu a trubadúr zpíval další a další teskné melodie. Dveorg již začínal litovat, že Jelkalu ránu neopustil a nevydal se hned do Caelie. Náhle se však rozrazily dveře a do hostince vpadl městský předčítač v doprovodu dvojice vojáků se znakem Jelkaly na prsou.

„Slyšte, slyšte!“ vykřikl předčítač, načež si od pasu vytáhl dlouhou listinu, tu rozvinul a začal číst. Hostinec ztichnul jako jeden muž.

„Na vědomost se dává,“ začal předčítač, „že naše milost, ctěný a vážený generál Paelon Tarastar, generál Cirrady, ochránce Pirátských ostrovů, Svobodných zemí a království Vejenej, byl na své výpravě do Haenoru, kam se se svým vojskem vypravil, aby zničil kruté skřeti plémě, překvapen a poražen mohutnou armádou nepřátel.

Generál a jeho vojáci bojovali statečně až do posledního dechu, jenže na ně bylo zaútočeno neočekávaně a navíc nepřítel ukázal značnou přesilu. Zlí skřeti se totiž, ze strachu před jeho mocí, spikli s vodními lidmi a prý byl nad mořem vidět i drak, který prý trhal námořníky na kusy.

Sám generál Paelon bojoval jako lev až do posledních sil, ale tato nová nepřátelská aliance byla nad jeho síly. Nakonec tak generál padl a to prý rukou nikoho menšího než samotného krutého krále skřetů a trýznitele Haenoru Arawna. Tento Arawn, od nynějšku řečený Králobijec, podle zabil udatného generála a společně se svým novým vojskem zničil i většinu jeho armády. Naštěstí ale naši udatní muži zabili i mnoho skřetů, vodních lidí a v moři skončil i jeden drak.

Statečnost můžu generála Paelona i jeho samého nebude v našich srdcích nikdy zapomenuta a jeho hrdinství, kdy odrazil armádu stvůr, je největším darem pro nás pro všechny. Generál je mrtev ale jeho odkaz přetrvá. O to se slibuje postarat vaše Velká rada.“

Ještě dlouho dobu po odchodu předčítače a vojáků bylo v hostinci hrobové ticho. Dveorg byl již mírně překvapen tím, co se dozvěděl v Hrubém kameni, ještě více pak tím, co se dozvěděl minulého dne v Jelkale a to co se dozvěděl dnes-to změnilo absolutně vše.

Generál Paelon, bezesporu nejmocnější člověk celé Jihozemě, byl pryč. Byl mrtvý rukou skřetů, určitě ne jejich krále ale bezesporu silou jeho armády. A navíc ne jen silou skřetů. Jestli se opravdu spojili se zrádným vodním lidem a draky, vytvořili trojdohodu, která si mohla podmanit celou Jihozem.

Aktuálnější ale nyní bylo to, že generál je mrtev a tím odstartoval boj o Vejenej. Vše čekalo jen na zahájení a dostalo se mu ho opravdu překvapivého. Teď začne boj a obsazení uvolněného místa pána Vejeneje. Teď začnou vznikat nové aliance, nová spojenectví a nové rozbroje. Smrtí generála, který, ač to bylo svým způsobem zvláštní, držel všechny ve Vejeneji na uzdě, započala občanská válka.

„Musíme do Caelie. A to co nejdříve,“ pomyslel si Dveorg a na čele mu vyrašil studený pot. Celá jeho skupina vyslanců nyní hrála o čas. Nejen pro sebe, ale především pro lorda Ulldarta a ostatní ve Svobodných zemích.

Generál Paelon byl mrtvý rukou s různými prsty. Prsty skřetů, vodních lidí, draků a jejich přísluhovačů. Byl mrtvý a jeho nečekaná smrt po sobě stvořila chaos a zmatek. Přišly časy tak zlé, že se jich nikdo předtím ani nenadál. Přišel čas rozhodnutí...

VII. Ras Pharas

Jediná práce, které bylo nyní v Ras Pharas dost a která byla dobře placená, byla práce v oboru hlídání. Konkrétně nočního hlídání a ještě konkrétněji se jednalo o výkon úřadu nočního hlídače. Město bylo neklidné a nyní postrádalo dostatečné množství vojáků i přes den, co pak teprve v noci. I díky tomu nikdo nové rekruty příliš neprohližel. Prostě dostali meč, šedý plášť s erbem Ras Pharas, suknicí se železnými pláty a železnou přilbu s nízkým hledím. Protože ale stále bylo příliš málo uchazečů, dostávali od nedávné doby rekruti i první výplatu a to takzvaně předem. Ve zkratce prostě dostali měšec naplněný měďáky spojený s přiděleným oblastí určené k ohlídání a tím nastoupili do úřadu nočního hlídače.

Mercion se o této profesi doslechl náhodou, když se ve skrumáži na trhu pokoušel najít zmínky o aktuálním politickém dění. Místo nich se ale dozvěděl o dobře placeném místě, kde by ho navíc nemohl nikdo z jeho nepřátel hledat. A kde také bude mít celou noc možnost nerušeně procházet město a plánovat svůj postup. A ten bylo třeba naplánovat vzhledem k tomu, že Mercion aktuálně žádný kloudný plán neměl.

A tak se stal z prince Merciona z Ras Pharas noční hlídač Mercion, strážce 35. okrsku v okolí vypálené Elfí svatyně, kde žilo několik stovek uprchlíků z Haenoru v provizorních stanech a kde po nocích kvetl nelegální hazard společně s otrokářstvím a prodejem záhadně nalezených mrtvých těl (často patřících těžce zadluženým přistěhovalcům, kteří se dali na hazard ve snaze získat peníze a přestěhovat sebe i svou rodinu do zablešených slumů pod hradbami města). Mercion tedy neměl o noční činnost nouzi. I tak to ale bylo lepší než žebrat pod mostem a vyhlížet šanci na pomstu, jejíž příchod byl nepravděpodobný.

Drahá Shurio,

již jsem celý dlouhý měsíc v Ras Pharas, mém rodném městě a domově. Něco mi zde ale velmi chybí. Jsi to ty a naše malá dvojčata. Když jsem vás naposledy viděl, byli jste v pořádku v Cirias Maeras, chráněni dostatečným počtem mužů a s dostatečným množstvím peněz.

Zatím vše nasvědčuje tomu, že se při plnění mého předsevzetí, tj. pomsty, budu muset bez vás obejít na ještě několik dalších měsíců. Brzy již skončí podzimní měsíc a do Ras Pharas přijdou studené zimní větry. I tak tady ale bude jen o trochu větší zima než v létě a já snad za ty dva dlouhé měsíce konečně zvládnou pomstít svého otce, svého bratra a vypořádat se s generálem Paelonem.

Ano...generál Paelon, tvůj ctěný strýček. Zaslouchl jsem, že dal rozkaz svým vojákům, aby opustili Ras Pharas a připojili se k jeho loďstvu při cestě do Haenoru. Cíl jeho cesty je sice neuskutečnitelný, ale já jsem za jeho nepřítomnost rád, jelikož dostanu čas s věcmi konečně trochu pohnout. Proslýchá se, že shromáždil armádu ze všech svou vůlí kontrolovaných zemí a že tato lodní armáda je největší lodní armádou od příjezdu lidí ze Starého světa. Ach, jaká to historická chvíle.

Napsal bych ti ještě více věcí, ale nemám příliš peněz, takže mám pouze jeden brk a jeden zásobník inkoustu, který povážlivě dochází. Polib za mě mé dvě robátka, opatruj se a starej se o naše věci.

Tvůj Mercion

„Ach, drahá Fossio, má lásko!“ zvolal Izak Pesti vstávaje od svého stolu, zaplněného listinami a ozářeném v okolní tmě jednou jedinou loučí. Proti němu stála jeho drahá polovička - Fossia Pesti, a její skromný doprovod-pět dvorních dam, tucet muzikantů a panošů a čtyři svalnatí nharští otroci.

Fossia byla kdysi dávno vyhlášenou krasavicí. Stejně, jako se ale mluvilo o její kráse, se mluvilo i o její pýše, domýšlivosti a ctižádosti. Izak Pesti ji poznal na slavnosti určené k oslavě triumfu generála Paelona Tarastara nad pirátskými vůdci a jejich porobením. Což bylo před necelými patnácti lety a Izak Pesti byl tehdy jedním z hlavních generálových úředníků. Fossia byla tehdy konkubínou jednoho ze sesazených pirátských mocipánů. Přeskočila jiskra, přišla žhavá noc a pak, po několika měsících, přišla svatba. Po ní následovali čtyři dcery, všechny již nyní bezpečně provdány, mnoho slavností a sladkostí a s tím spojené neustálé kupování větších a větších šatů na zvětšující se tělo manželky, a nakonec příjezd Fossii za svým manželem do Ras Pharas.

Byla dosti otlá, pod bradou jí visel velký lalok a na obličejí neměl jedinou vrásku, tak dokonale byl tukem vyhlazen. Díky tomu však přišla Izaku Pestimu stále stejná, jako v den, kdy ji poznal. K tomu měla ještě rudé vlasy zapletené v rozkošně dívčích copech a vodnaté modré oči vzbuzujících v Izakovi zvláštní kouzlo přitažlivosti.

„Vítej v Ras Pharas, má drahá. Už jsi viděla tvou komnatu?“ zeptal se sladce a políbil Fossiu na čelo.

„Ano. Je malá a nepraktická. Dala bych přednost některému z paláců šlechtictva,“ odsekla Fossia.

„Zařídím to. Ale pár dní budeš muset v tom sídle na předměstí vydržet,“ zalomil rukama Izak Pesti.

„Pro tebe to ráda udělám. Ale nenech mě čekat,“ řekla Fossia, políbila svého manžela a pomaličku i s doprovodem odcupitala z pracovny svého manžela. Izak Pesti opět osaměl u listin. Tehdy byl rád, že svou ženu vidí. To ještě netušil, jaké problémy sebou jeho žena do města zavlekla.

Když se Izak Pesti opět vrátil k práci, čekala na něj celá řada dopisů a důležitých sdělení. Většina byla od členů Velké rady, jimž, nyní, když generál Paelon opustil břehy Ras Pharas, začal opět narůstat hřebínek.

„...Dovoluji si poukázat na to, že naše ctěná Velká rada stále nemá zvoleného předsedu. Proto se o tuto funkci chci tímto dopisem ucházet. Jako důkaz toho, že jsem pro ni ten správný muž, přikládám pár důkazů. Zaprvé-vždy jsem věrně sloužil věci generála Paelona. Zadruhé-mám pod

svým velením několik tisíc dobře vycvičených a spolehlivých mužů. Zatřetí-jsem jeden z nejmocnějších, ne-li nejmocnější šlechtic v zemi, mám kontakty a známosti, které mou kandidaturu bezpochyby podpoří. To myslím mluvím jasně. Přeji hodně štěstí, zdraví a pevnou ruku...”

Takto drzý dopis přinesl posel od lorda Grimwelda z Jelkaly. Ten byl vrchním velitelem vejenejského vojska a přítelem lorda Allistara. Nyní po jeho odchodu se cítil jako přirozený nástupce, což dokládal velice zřetelným důrazem na počet jemu věrných mužů a jeho „klientů“ mezi ostatními členy Velké rady. Izak Pesti ale lorda Grimwelda velmi dobře znal. Byl samolibý, namyšlený, a pokud nedostal to, co chtěl, byl schopný chovat se jako malé dítě připravené o cukrátko. Prostě byl kandidátem na vysněný post předsedy Velké rady krajně nevhodným. Stále byl ale ještě přijatelnějším než adresát dalšího dopisu.

„...Napleos stojí plně za generálem Paelonem, stejně jako já i mí spojenci. V rámci vylepšení vzájemných vztahů si dovoluji touto cestou kandidovat na neobsazený post předsedy Velké rady. Proč? Protože jsem nejlepší možnou alternativou. Pod mým vedením bude země vzkvétat a i poslední reptalové budou donuceni k poslušnosti. A to tak, že buď pokleknou, nebo se jejich tělo podlomí pod tíhou meče mé spravedlnosti...”

Tato slova napsal lord Beoren z Napleosy. Ctižádostivý a krutý obchodník s otroky, který byl velkým konkurentem lorda Grimwelda, kterým hluboce opovrhoval. Jako ostatně všemi. A pokud někým opovrhoval obzvláště, neváhal ho dát odstranit. Buď jedem, nebo demonstrativní vraždou. Takto se zbavil veškeré konkurence ve vlastním městě a jistě by takovéto prakticky zatáhl i do Ras Pharas. Ještě nevhodnější kandidát.

„...Jsem znám jako čestný a spolehlivý muž. Je pravdou, že jsem dlouho váhal s návratem do Velké rady, avšak věřím, že pod vedením generála bude země vzkvétat. A já s tím chci pomoci. Mám nápady, plány a muže ochotné je uskutečnit. Mohu Vás ujistit, že nenajdete muže zanícenějšího

pro věc, než jsem já. Budu pracovat ve dne v noci, abych uspokojil potřeby mé země. S pozdravem..."

Takovýto dopis přišel od lorda Tarose, pána z Vysočiny. Byl to jeden z těch, jež cvičili armády pro případ boje a nechávali lorda Allistara v Ras Pharas na pokoji. Připlazil se až ve chvíli, kdy byl lord Allistar poražen a on si začal myslet, že generál potáhne dobýt celou Vejenej. Od té doby byl tento starý muž věrnost sama. K tomu ještě podlézal na každém kroku a neustále posílal generálovi dary. Dostat se takový muž k moci, říše do roka zemře na dluhy.

„Lord Sallor stále nepodal důkaz poddání se generálu Paelonovi...navrhuji ho proto označit za zrádce a zběha a zařídit proti němu vše potřebné..."

Přidával k dobru v dopise lord Taros. Už tam ale nenapsal, zda by se o věc postaral sám, či si na ní najal cizí žoldáky. Byl totiž znám jako velký skrbník vlastními muži. Vždyť do Ras Pharas ho doprovázela jednotka dvanácti mužů, z nichž deset byli vojáci z Hvozdu a jen dva zbylí pocházeli z jeho osobních jednotek! Co se ale lordu Tarosovi nedalo upřít, byl dobrý nápad. Lord Sallor se skryl v Reveranu a tam se armádou za zády čekal a čekal na vývoj událostí. Pokud to dělali malí lordové a manové, Izak Pesti to ignoroval. Ale Reveran bylo velké a mocné město, které musel získat pod svou správou. Možná, že se mu lord Taros bude hodit alespoň k tomu.

„...Vyslanci lorda Ulldarta z Errolu byli přijati u několika mocných mužů Svobodných zemí, kde jednali o zapůjčení žoldáků na tažení proti rebelům ve Vejeneji..."

Toto stálo v dopise jednoho z věrných špehů generála ve Svobodných zemích. Izak Pesti lorda Ulldarta rozhodně nevypouštěl ze zřetele. Byl to

průbojný a schopný muž s vrozeným respektem, zarputilý a věrný. Pokud sbírá vojsko, mohly by nastat problémy. Jistě s tím čekal, dokud generál neodpluje do Haenoru. Snad ale ještě vydrží čekat na to, jak se mu tam bude dařit. Přece jen, generál se může v případě ohrožení jeho držav v mžiku vrátit zpět a lord Ulldart by mohl svůj boj o moc ihned vzdát. Protože ani všichni žoldáci Svobodných zemí by nepřeprali masu lodí se střelnými zbraněmi, osmahlé nhary a piráty, sloužící pod generálem Paelonem Tarastarem. Ale toho si je lord Ulldart určitě dobře vědom.

„...Hvozd stojí za velkou radou a stejně tak i jeho guvernér. Mí muži jsou Vaši muži a já sám jsem Váš muž. Sice teď většina mužů pátrá po elfích separatistech nebo sřeží významné obchodní křižovatky království, ale stačí říct a já je sešikuji pod velký bojový prapor...“

Hlásil Rufilus Mettelus Pucus, guvernér Hvozdu. Izaka Pestiho vždy fascinovala, kde přišel k takto spleťmu jménu. Jeho sluha mu to vysvětlil stručně a jasně. Rufilus se narodil jako bastard jednoho bohatého šlechtice, který se ale k jeho otcovství, a k, s tím spojeným, poplatkům, nepřihlásil, a Rufilus tak byl prostě jen bastard. Takže Rufilus měl prostě zůstat Rufilem, protože Vejenejský chudina bez rodu a původu měla prostě jen jedno jméno a to jí muselo bohatě stačit. Rufilus ale převzal jméno svého strýce, který se ho ujal, když z něj vyrostl silný a vychytralý muž, a stal se Rufilem Pucem. No a pak si do jména přidal ještě jméno svého otce, který se k němu přihlásil těsně před smrtí a zachoval mu i malé dědictví. A tak vznikl Rufilus Mettelus Pucus. Jméno, kterým se nemohl honosit nikdo jiný a které vzbuzovala respekt. Alespoň ve Vejeneji, Izaku Pestimu bylo spíše k smíchu. Mettelus byl prostě jen bastard s dlouhým jménem, který shodou náhod ovládal většinu bojeschopných mužů říše, najatých ještě lordem Allistarem, jež z nich učinil žoldáky, jež nebyli trvale spojeni s žádným pánem ani s říší samotnou. Prostě bojovali, dokud jim byla vyplácena mzda a to pro toho, kdo ji vyplácel. A tím byl nyní Rufilus Mettelus Pucus. Což Izak Pesti viděl nerad, ale nyní s tím nemohl nic dělat. Jen doufat, že se žoldáci nepohnou z Hvozdu a okolí. A ten bastard s nimi.

„...Někteří tvrdí, že princ Mercion žije a že přebývá v Cirijs Maeras. Jiní to popírají jako báchorku...“

Psal jeden z dalších špehů generála. Ten pohřbil Merciona ihned, jak zmizel na moři a když mu to lord Allistar nejistě potvrdil, úplně ho odstranil ze zřetele. Poslední dobou se ale začaly objevovat „zaručené“ informace o tom, že princ žije, že byl dokonce až daleko za Trpasličími horami, kde vykonal mnoho hrdinských činů, a že nyní mří za pomstou zpět domů. Některé povídačky pak ještě tvrdily, že princ žije s princeznou Shuriou Tarastar. Izak Pesti to však považoval jen za žvásty lidových vypravěčů a Mercion z Ras Pharas bral jen jako symbol. Přičemž jedním z jeho nemála úkolů bylo tento symbol vymýtit. Protože i za mrtvé lidi se dají vést války mezi těmi živými. A válka ve Vejeneji nyní byla na spadnutí a tak značně nevhodná.

ROK 431 p.v.S.

HAENOR A OSTROVY LEBEK

VIII. Neznámo kde

Dohoda s proroky byla jasná - Shuria a její dvě malé děti budou moci zůstat v prapodivném Městě proroků kdesi u Cirias Maeras a Mercion bude moci odejít bojovat za svůj rod do Vejeneje výměnou za to, že budou děti po dosažení šesti let předáni do výchovy prorokům, kteří se následně rozhodnou, zda mají vlohy pro to být přijat do jejich řádu. Pokud ano, Shuria ani Mercion nebudou moc nic namítat a budou se muset buď jednoho, nebo obou dětí zříct.

Ve chvíli, kdy proroci přišli s tímto návrhem, Shuria trpěla porodními bolestmi a zoufalý Mercion byl ochotný učinit cokoliv, aby jí i dosud nenarozeným potomkům zajistil klidné přežití, nejlépe co nejdále od bouřící Vejeneje a Haenoru. Proto souhlasil. Teprve později, když se se vším svěřil Shurie, pochopil, čeho se to vlastně dopustil. Získal sice pro svou rodinu bezpečný úkryt, ale možná ho vyměnil za život svých dvou dětí. Možná i pocit viny z tohoto rozhodnutí pak urychlil odchod prince směrem do Vejeneje, kdy Shuria s dětmi v Zahradě proroků osaměla.

Děti se jmenovali Varro a Ariel, kdy holčička měla nádherné kaštanové vlásky a oči, zatímco chlapeček byl dosud plešatý a v dlouhém obličejí se mu zračil pochmuřený pohled očí modrých. O obě děti se kromě Shurii staralo i několik ženských členek řádu proroků, které dokonce dovolily Shurie přesunout se s nimi do zdobeného stavení na vrcholu skalnatého úbočí nad mořskou hladinou. Shuria se na místo dostala se zavázanýma očima a stejně tak se mohla dostávat i zpět do zahrad. Její skromné obydlí o pěti místnostech a výhledem na nekonečné moře pak bylo společně s nekonečnou zahradou jedinými místy, kde se

směla pohybovat. Vzhledem k tomu probíhaly její dny dosti monotónně a ona neměla kromě psaní dopisů a péči o děti nic na práci. Nic kromě rozvažování a přemýšlení o tom, kam se to vlastně s Mercionem dostali.

Už jejich příchod skrze tajemný průchod přes zpola zatopenou jeskyni byl podivný, zahrada a chrám v ní ještě podivnější a samotné setkání s proroky pak překonalo i všechno předchozí. Proroci byli málo hovorní, neustále si pro sebe něco mumlali a scházeli se několikrát denně k rozjímání a „hledění do budoucna“. Představa, že by jednou měla malá dvojčátka Shurii skončit stejně, jejich matku začínal právem děsit. K tomu se navíc přidala prohlubující se samota, kdy proroci se Shurii zásadně nehovořili a pokud ano, jen se jí zeptali, jak se daří dětem a zda dostala nějaké nové zprávy o Mercionovi. Tím veškerý hovor končil.

Proto se není čemu divit, že Shuria začala být brzy v podivném sídle proroků nešťastná a chtěla pryč. Chtěla zpět za Mercionem, ať už byl kdekoliv, a chtěla s sebou vzít i svá dvě malá robátka. Jenže netušila, jak uniknout zkoumavému pohledu okolních proroků a jak se dostat z míst, která znala, k jeskyni, kterou kdysi s Mercionem do této podivné země přišli.

Plánování toho, jak uniknout, trvalo Shurii celé týdny. Teprve tehdy zjistila, že v určitých obdobích se proroci zdržují v chrámu déle než obvykle a celá zahrada je tak nechráněná. Také postupem času získala základní orientaci po místě, kde se nacházela, i směr k místu, kudy kdysi s Mercionem přišli.

A tak jednoho horkého letního dne, kdy se proroci zaobírali viděním budoucnosti a rozvahami o osudu světa, Shuria pevně sevřela svoje malá robátka v náručí a rozeběhla se s nimi směrem ke skále, kudy ji do této divné země kdysi přivedl její milý. Překvapivě nenarazila na žádný odpor. Po dlouhých minutách částečně běhu, částečně přeskokování z místa na místo, dorazila Shuria k oválu jasného světla. Tu Shuria pevně sevřela své děti v náručí a s jasnými myšlenkami na Merciona vstoupila do světla.

K jejímu velkému překvapení se ale namísto ve Vejeneji po boku životního druha objevila v prapodivném rozlehlém sále s vymalovaným otevřeným okem na stropě plném klečících a zírajících proroků.

„Věděli jsme, že se pokusíš nedodržet naši dohodu. Bylo jen otázkou času, než nás zradíš,“ ozval se podivný zastřený hlas, po jehož původci Shuria svými zraky jen marně pátrala. „Proto jsme tě hlídali a dali ti příležitost, abys nám ukázala svou lojalitu. A ty jsi zklamala.“

Shurie vyhrkly do očí slzy a aniž tušila proč, začala se cítit provinile a své děti malé ratolesti položila vedle sebe na podlahu.

„Střes se našeho hněvu a zpytuj svědomí za to, cos učinila!“ zahřímál hlas a Shuria se společně s okolními proroky roztřásla strachy. Náhle nastalo ticho a hlas zmizel stejně rychle, jako se poprvé ozval. Shuria tak byla nyní roztřesená, vyděšená a zmatená a navíc stála proti několika desítkám podezřívavých pohledů okolních proroků. Ani jeden z nich se nepohnul či neudělal byt' sebemenší grimasu, aby Shuria zjistila, v jaké je to vlastně situaci. Všichni proroci na ni jen zírali a mlčeli.

„Musela jsem to udělat! Vy to nechápete, ale já tady byla jako v kleci. Nemohla jsem jít jinam, než do příbytku u pobřeží a do zahrad. Jedinou společností mi byli Varro a Ariel. Byla jsem hrozně osamělá a bála se, že o mě přijdu. Pochopte mě, prosím,“ promluvila Shuria roztřeseným hlasem s pohledem těkajícím od obřího oka na stropě po neurčitých výrazech na tvářích několika desítek proroků okolo ní. Nikdo neodpověděl.

„Mrzí mě to. Opravdu. Ale já prostě nemohla jednat jinak- jen jsem se snažila chránit své děti,“ pokusila se ještě o jednu obhajobu, ale nikdo na ní opět nezareagoval.

Tedy alespoň zpočátku, kdy bylo všude okolo hrozivé ticho a bezvýrazné tváře proroků vpíjely svůj pohled do Shurii. Pak ale náhle jeden pohled opadl a z masy těl v šedivých pláštích se zářícíma očima vystoupil muž s mohutnou postavou a temně rudýma očima, z nichž vyzařovalo poznání, ale i výčitky. Tento Prorok s rudýma očima pomalu prošel rozestoupivší řadou svých druhů a předstoupil před Shuriu. Mohl mít dobré dva metry a jeho holá tvář s četnými jizvami prozrazovala, že kdysi dávno patřil mezi nějaký z mnoha pouštních národů Cirrady. Ale to muselo být (alespoň podle množství vrásek u jeho očí) už před drahnou dobou. Nyní byl jen a pouze prorokem, který musel dělat důležitá rozhodnutí potřebná pro jeho řád.

„Chápu tvé pocity, princezno Cirrady, ale neschvaluji je,“ promluvil hlubokým hlasem plným něhy. „Slib, který jste nám ty a tvůj druh dali, je pro nás posvátný. Umožnili jsme tobě a tvým dětem zůstat v našem

posvátném městě, jinak skrytém všem smrtelníkům. Dali jsme ti jídlo, přístřeší a ochranu, dokud se Mercion z Ras Pharas nevrátí, aby se o tebe postaral. A cos učinila ty? Chtěla jsi porušit slib a zradit nás, uniknout z naší skrýše a vystavit nás tak nebezpečí. To bylo sobecké a špatné. Proto je mou povinností uložit ti trest.“

Shuria pozorně poslouchala a ani nedutala, když čekala, co dalšího jí ještě čeká. Vůbec netušila, jaké tresty mohou být mezi proroky a bála se, aby se trest nevztahoval i na její dvě malá robátka.

„Od dnešního dne máš zakázáno vstupovat do naší zahrady a do našeho chrámu a až do odvolání budeš i s dětmi žít v přístřešku na pobřeží. Tam budeš ve dne i v noci hlídána jedním z bratrů proroků dokud neprokážeš, že ses poučila ze svých činů. Teprve tehdy se budeš moci vrátit do zahrady a možná ti bude umožněno nahlédnout i do jiných míst, která v našem městě máme. Vše záleží jen na tobě, princezno,“ domluvil Prorok a upozornil dva nejbližší proroky, kteří přistoupili k Shurie a vzali do náručí malého Varra a Ariel. Prorok s rudýma očima pak Shuriu jemně vybídl, aby ho následovala. Ona pak v jeho doprovodu prošla skrze zástup proroků až do rozlehlé haly plné jídelních stolů, kde jí další prorok zavázal přes oči šátek a dovedl ji zpět do přístřešku na pobřeží. Tam poté Shuriu opustil a nechal své dva bratry, který tam již dříve přesunuli Varra a Ariel, aby se posadili na skalní výčnělek nedaleko stavení a nepřetržitým pohledem pozorovali princeznu.

Jakákoliv snaha o změnu stavu věcí se nyní jevila jako marná. Shuria byla opět vězněm, tentokráte však nikoliv v Ras Pharas, ale někde neznámo kde, v srdci říše prapodivných mužů a žen, říkajících si „proroci“. Nemohla utéct, protože byla sledována, a nemohla ani požádat o pomoc, protože neměla koho. Zbývalo jí jen jediné- čekat a doufat v příznivý sled událostí.

IX. Haenor

Skřeti si nikdy nepotrpěli na kamenné domy, někteří se jich dokonce i báli. Nejlepším obydlím pro skřeta byl stan z kůže někde pěkně hluboko v horách nebo malá jeskyně tamtéž. Proto bylo mnoho domů v Haenoru srovnáno se zemí, společně s hradbami a pevnostmi, přičemž skřetí dobyvatelé žili ve stanech a dřevěných chatrčích. Sám jejich král Arawn žil ve velkém stanu z kůže haenorského medvěda, který stál na rozlehlé pláni před městem Haenor, kde se kdysi odehrála první bitva skřetů na jeho území. V tomto stanu Arawn přijímal návštěvy, vyřizoval věci nutné k vyřízení a také přespával, vždy s Drakobijem hned po ruce.

Blížil se podzim a od studených zemí přicházeli ledové větry, ve městě Haenor a v okolních oblastech blízko moře však bylo teplo a slunečno stále jako na jaře. Což tolik nevadilo skřetům, jejichž oči si po čase na ostré světlo zvykly, ale hodně vadilo zlobrům, jež měli ve své přirozenosti žít ve tmě a ve stínu, přičemž jim při kontaktu se světlem naskakovaly podivné našedlé boláky, které se neustále zvětšovaly, načež praskly a okolo se rozstříkla zelená zlobří krev. Proto zlobři po ukončení válek většinou odešli do Skelných hor a Malohor, kde se skrývali před svitem Světlonošky a léčili si ohromné jizvy po bolácích.

Kvůli tomu je Arawn neměl pod přímým velením a domlouval se s nimi pouze skrz Šordigu, který se uvolil a zůstal nedaleko Arawnova hlavního tábora v malém lesíku spolu s několika dalšími zlobry. Arawn ovšem krom zlobrů neměl pod přímým velením ani další spolubojovníky. Nejčerstvěji přijeli ze skřetích pustin čtyři dva metry vysokí trollové, jež se celé dny ploužili po lesích, a nakonec se ztratili. Dále pak Arawn neměl zprávy o skřetech, jež vyslal za míšenci v čele s pašerákem Amorinem. Ti totiž nyní získávali pro skřety zásoby, zachytávali haenorské lodě plné uprchlíků a také převáželi skřetí rekruty z vlasti do Haenoru. A to všechno okolo Velké útesové bariéry, kde se skřetům neznajícím moře a vlastně ani vše mimo jejich pustin, hodili výborné schopnosti pašeráků a drobných zlodějíčků, jež byli ve zdejších neklidných vodách jako doma.